

ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

โดย
นางสาวพัชญา อ่อนแดง

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

โดย
นางสาวปัทมญา อ่อนแดง

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

THE EFFECTS OF USING ROLE PLAY AND VIDEOS TO ENHANCE ENGLISH
SPEAKING ABILITIES OF VOCATIONAL CERTIFICATE STUDENTS

By
MISS Papatchaya ORNDANG

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Department of Curriculum and Instruction

Silpakorn University

Academic Year 2022

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โดย นางสาวปัทมา อ่อนแดง
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญาโท
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนีตา ไชยิตชัยวัฒน์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

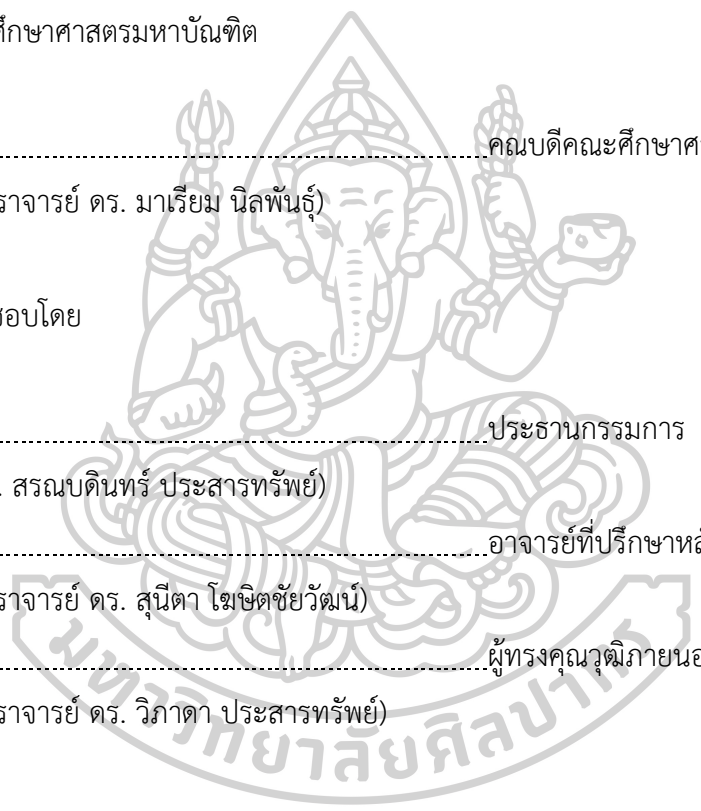
..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มาเรียม นิลพันธุ์)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. สรณบดีรินทร์ ประสารทรัพย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนีตา ไชยิตชัยวัฒน์)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิภาดา ประสารทรัพย์)

630620164 : การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : การพูดภาษาอังกฤษ, กิจกรรมบทบาทสมมติ, วิดีทัศน์

นางสาว ปัทมา อ่อนแดง: ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนีตา ไชยชัยวัฒน์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างซ่อมบำรุง วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรีในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ จำนวน 3 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียน 3) แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test dependent) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโออยู่ในระดับมาก

630620164 : Major (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Keyword : English Speaking, Role Play, Videos

MISS Papatchaya ORNDANG : THE EFFECTS OF USING ROLE PLAY AND VIDEOS TO ENHANCE ENGLISH SPEAKING ABILITIES OF VOCATIONAL CERTIFICATE STUDENTS

Thesis advisor : Assistant Professor Suneeta Kositchaivat

The purposes of this research were to: 1) compare English speaking abilities before and after using role play and videos, and 2) investigate the students' satisfaction toward role play and videos. The sample of this research was thirty vocational certificate students in the maintenance department at Suphanburi technical college. They were selected by cluster sampling. The instruments of this research were: 1) three lesson plans of learning and teaching management using role play and videos 2) English speaking pretest and posttest 3) the speaking assessment form and 4) a questionnaire to measure students' satisfaction toward role play and videos. The data were analyzed by mean, standard deviation, and t-test dependent. The mean and standard deviation of items were used to evaluate the student's satisfaction toward role play and videos and content analysis.

The results of this research were as follows: 1. The English speaking abilities after using role play and videos were significantly higher than before at .05 level. 2. The students' satisfaction toward role play and videos was at the high level.

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้โดยได้รับความอนุเคราะห์จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุณีตา โฆษิตชัยวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษางานค้นคว้าอิสระ ที่สละเวลาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ดูแล ติดตาม และชี้แนะแนวทางอันเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยฉบับนี้ให้มีความถูกต้องและ สมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.สรณบดีนทร์ ประสารทรัพย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภาดา ประสารทรัพย์ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ เป็นประธานกรรมการและผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณา ตรวจสอบแก้ไข พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อความสมบูรณ์ของงานวิจัยจนสำเร็จด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณคุณครูพรสวรรค์ ผลวงษ์ คุณครูอดุลย์ พิพิธ และคุณครูนิชากาญจน์ สมเพ็ชร ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการดำเนินการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ที่กรุณาอนุญาตให้ทำการทดลอง เก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณคณะครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย รวมทั้งชี้แนะ ให้คำปรึกษา และให้คำแนะนำในการทำการค้นคว้าอิสระจนประสบผลสำเร็จ

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นและรุ่นพี่นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ที่ช่วยเหลือ เสนอแนะแนวทาง และให้กำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัว คุณพ่อสรวง คุณแม่วัลภา และน้องศิวกร์ ที่คอยให้กำลังใจ สนับสนุนค่าเล่าเรียน และอยู่เคียงข้างกันเสมอมา เป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้ การศึกษาครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ หากเล่มวิจัยเล่มนี้มีคุณประโยชน์ใด ๆ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ประโยชน์นั้น ๆ ให้แก่บุคคลที่กล่าวมาแล้วทุก ๆ ท่าน ขอให้ทุก ๆ ท่าน มีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

นางสาว ปัทมญา อ่อนแดง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญแผนภาพ.....	ฉ
บทที่ 1.....	1
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
คำถามการวิจัย.....	7
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	7
สมมติฐาน.....	7
ขอบเขตการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	10
บทที่ 2.....	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
2.1 วิชาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ.....	12
2.2 การพูดและการสอนพูดภาษาอังกฤษ.....	13
2.2.1 การพูดและองค์ประกอบารพูดภาษาอังกฤษ.....	13

2.2.2	หลักการสอนพูดภาษาอังกฤษ.....	18
2.2.3	การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วีดิทัศน์	21
2.2.4	ขั้นตอนการสอนพูดภาษาอังกฤษ.....	24
2.3	การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ	35
2.3.1	ความหมายของกิจกรรมบทบาทสมมติ	35
2.3.2	ประเภทของกิจกรรมบทบาทสมมติ	36
2.3.3	ขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ	37
2.3.4	บทบาทของผู้สอนในกิจกรรมบทบาทสมมติ	40
2.3.5	ประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ	42
2.4	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	43
2.4.1	งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และวีดิทัศน์.....	43
2.4.2	งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาท สมมติและวีดิทัศน์	47
บทที่ 3	50
วิธีดำเนินการวิจัย	50
	การกำหนดขอบเขตและรูปแบบการวิจัย	50
	การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน	52
	การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	68
	สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล	69
บทที่ 4	72
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	72
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	72

1. ผลการเปรียบเทียบการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ 72	
2. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	75
บทที่ 5	79
สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	79
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	79
การดำเนินการวิจัย	80
สรุปผลการวิจัย.....	81
อภิปรายผล.....	81
ข้อเสนอแนะ	83
รายการอ้างอิง	85
ภาคผนวก.....	91
ภาคผนวก ก	92
การตรวจคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	92
ภาคผนวก ข	99
ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์	99
ภาคผนวก ค	107
ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน	107
ภาคผนวก ง.....	110
แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมบทบาท สมมติและวีดิทัศน์.....	110
ภาคผนวก จ	114
ตัวอย่างสื่อการสอน	114
ภาคผนวก ฉ	117

ภาพการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ 117

ประวัติผู้เขียน 119

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 การประเมินผลความสามารถในการพูดของ Harris (1994).....	27
ตารางที่ 2 การประเมินการพูดของ Brown (2004)	30
ตารางที่ 3 การประเมินความสามารถในการพูดของ Cambridge English Language Assessing: Speaking Performance CEFR ระดับ B1 (2017)	32
ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบและสังเคราะห์การประเมินความสามารถในการพูด.....	34
ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบและสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติ	40
ตารางที่ 6 รูปแบบกิจกรรมของแผนการจัดการเรียนการสอน	55
ตารางที่ 7 แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	60
ตารางที่ 8 โครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียน การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์	63
ตารางที่ 9 ตารางแสดงผลคะแนนการทดลองภาคสนาม (Field group tryout).....	66
ตารางที่ 10 คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ และผลต่างของคะแนนในการสอบ (D)...	73
ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ด้วยการทดสอบ t แบบจับคู่ (n=30).....	74
ตารางที่ 12 คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน	75
ตารางที่ 13 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์	93
ตารางที่ 14 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน	96
ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	96

ตารางที่ 16 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ 98

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	6
แผนภาพที่ 2 รูปแบบการวิจัย	51

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่เป็นภาษากลางของมนุษยชาติ และเป็นภาษาที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารกันเป็นหลัก แม้ว่าจะมีภาษาประจำชาติเป็นของตนเอง แต่เมื่อต้องติดต่อกับผู้อื่นที่ต่างภาษาและต่างวัฒนธรรม ทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การท่องเที่ยว การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก การตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ รวมทั้งช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจในตนเองและผู้อื่นดียิ่งขึ้น มีการเรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี แนวความคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและสามารถโต้ตอบสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขวางมากยิ่งขึ้น ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ถือเป็นสิ่งจำเป็นมากในแวดวงการทำงานและการศึกษา การขาดทักษะภาษาอังกฤษนั้น ส่งผลกระทบในแง่ลบต่อการหางานและประสิทธิภาพในการทำงานเป็นอย่างยิ่ง (Clement & Murugavel, 2018) และการขาดทักษะภาษาอังกฤษส่งผลให้การสื่อสารช้าลง ก่อให้เกิดความผิดพลาดในการตีความ ซึ่งถือเป็นอุปสรรคทางภาษาระหว่างพนักงาน (Miina, 2014)

ด้วยเหตุนี้ หลากหลายประเทศจึงได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับปฐมวัย ไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิต ดังที่ Harmer (2007) กล่าวว่า นักเรียนจำนวนมากทั่วโลก ต่างเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งบางส่วนมองว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นการเปิดโอกาสสู่ความก้าวหน้าให้แก่ตนเอง โดยประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมโนโยบายที่เกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องนโยบายการปฏิรูปการสอนภาษาอังกฤษ ระบุว่า ด้วยภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่มีการใช้อย่างแพร่หลายมากที่สุดภาษาหนึ่ง โดยองค์ความรู้ที่สำคัญของโลกส่วนใหญ่ถูกบันทึกและเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นที่ต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถ

ในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือเข้าถึงองค์ความรู้และก้าวทันโลก รวมถึงพัฒนาตนเองเพื่อนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยต่อไป และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการ ได้ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล คือ กรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Language : CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาผู้สอน และการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ ซึ่งกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป หรือ CEFR ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง เป็นมาตรฐานในการจัดลำดับความสามารถทางภาษาของแต่ละบุคคล โดยแบ่งความสามารถออกเป็น 6 ระดับความสามารถ ดังนี้ A1, A2, B1, B2, C1, และ C2 ซึ่งระดับ A คือ ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน (Basic User) ระดับ B คือ ผู้ใช้ภาษาขั้นอิสระ (Independent User) และระดับ C คือ ผู้ใช้ภาษาขั้นคล่องแคล่ว (Proficient User) ต่อมาในปีการศึกษา 2563 ทางกระทรวงศึกษาธิการมีหลากหลายนโยบายเร่งด่วนเพื่อยกระดับการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งหนึ่งในนโยบายเร่งด่วนคือการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งระบบ ซึ่งประกาศใช้ด้วยการสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้บริหาร ผู้สอน นักเรียน และบุคลากรทางการศึกษา ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล หรือ CEFR ซึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษจะอยู่ในระดับ B2 ขึ้นไป ในขณะที่นักเรียนจะอยู่ในระดับ A1, A2, B1, และ B2 ตามลำดับ ทั้งนี้ ในเบื้องต้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ไว้ที่ระดับ B1 ซึ่งกำหนดความสามารถในการใช้ภาษาในระดับที่ผู้เรียนสามารถพูด เขียน และจับใจความสำคัญของข้อความทั่วไปได้ เมื่อเป็นหัวข้อที่คุ้นเคยหรือสนใจ เช่น การทำงาน โรงเรียน เวลาว่าง ฯลฯ สามารถจัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ สามารถบรรยายประสบการณ์ เหตุการณ์ ความฝัน ความหวัง พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ได้ วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 โดยในหมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง ได้ระบุภาษาอังกฤษ ในกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งประกอบไปด้วยรายวิชาที่ให้ความสำคัญกับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษ รวมไปถึงวิชาภาษาอังกฤษในสถานประกอบการและวิชาภาษาอังกฤษรายวิชาอื่นที่สอดคล้องกับประเภทวิชาที่เรียน นอกจากนี้ ในแผนพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา ประจำปีการศึกษา 2563 - 2566 วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ได้ระบุคุณลักษณะของผู้สำเร็จ

การศึกษาอาชีวศึกษา ที่พึงประสงค์ไว้หลายประการ โดยหนึ่งในนั้นคือคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ ด้านอาชีวศึกษา หรือ Vocational National Education Test (V-NET) ตั้งแต่คะแนนเฉลี่ยระดับชาติขึ้นไปในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษประกอบไปด้วย 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งทักษะการพูดเป็นหนึ่งในทักษะที่ยากที่สุด (Pollard, 2008) เพราะเมื่อมีการพูดต้องคำนึงถึงสิ่งที่ต้องการจะพูด ภาษา การใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียง รวมไปถึงการฟังโต้ตอบคู่สนทนา ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่ควรได้รับการฝึกฝนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษา เนื่องจากเป็นช่วงอายุที่สามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้ง่าย การพูดเป็นวิธีการแรกที่เด็กเรียนรู้ภาษา และยังเป็นกลไกสำคัญในการเปลี่ยนแปลงของภาษาอีกด้วย (Hughes, 2006) นอกจากนี้ สำหรับคนส่วนใหญ่ ความสามารถในการพูดภาษาแสดงถึงการมีความรู้ในภาษา เพราะการพูดคือพื้นฐานในการสื่อสารของมนุษย์ และการพูดภาษาต่างประเทศ ถูกมองว่าเป็นทักษะที่เป็นที่ต้องการมากที่สุดจาก 4 ทักษะ (Bailey & Savage, 1994) สำหรับผู้คนจำนวนมาก การเรียนรู้ความสามารถด้านการพูด ถือเป็นเป้าหมายสูงสุดของการเรียนรู้ภาษาในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยทักษะอื่น ถือเป็นเรื่องที่สำคัญรองลงมา (Nunan & Carter, 2001) และผู้เรียนมักจะถูกตัดสินความสามารถในการใช้ภาษาจากทักษะนี้ (Bygate, 1987) ดังนั้น การสอนทักษะการพูดจึงเป็นศูนย์กลางของห้องเรียนภาษา โดยมีเป้าหมาย คือความสามารถในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ นั่นหมายความว่า ผู้เรียนควรมีความเข้าใจและใช้ความรู้ ความสามารถได้อย่างเต็มที่ ควรหลีกเลี่ยงความสับสนที่อาจเกิดจากการออกเสียง ไวยากรณ์ หรือคำศัพท์ รวมถึงควรสังเกตกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรมสำหรับการสื่อสารตามสถานการณ์ อีกทั้ง ผู้เรียนควรหมั่นฝึกฝนการพูดกับผู้อื่น เพื่อที่จะสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว กล่าวโดยสรุป การพูดนั้นถือเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นทักษะที่ต้องการความชำนาญในหลายด้าน เช่น การออกเสียง ไวยากรณ์ หรือคำศัพท์ ทักษะ การพูดถือเป็นทักษะที่สำคัญต่อการสื่อสาร โดยผู้เรียนมักจะถูกตัดสินความสามารถในการใช้ภาษาจากทักษะนี้ ดังนั้น วิธีการสอนพูดภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างมากในการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างซ่อมบำรุง วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี จำนวน 2 ห้อง รวมทั้งสิ้น 60 คน เรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (English Listening and Speaking)

2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวม 18 สัปดาห์ คิดเป็น 36 ชั่วโมง ต่อภาคการศึกษา อย่างไรก็ตามจากการสอบถามผู้สอนประจำรายวิชาประกอบกับผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านอาชีวศึกษา (V-NET) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีการศึกษา 2562 ในส่วนของเนื้อหาการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยของสถานศึกษาอยู่ที่ 23.56 คะแนน พบว่าปัญหาที่ต้องการแก้ไขคือการทำให้นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษ หรือสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว แม้แต่ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน สืบเนื่องมาจากการขาดการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและไม่มีโอกาสหรือความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันบ่อยนัก ผู้วิจัยจึงได้สังเกตเห็นถึงปัญหาเหล่านี้ และต้องการที่จะศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยเน้นกิจกรรมที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง เน้นการสื่อสารได้อย่างเข้าใจ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่องภายในห้องเรียน เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระงานนอกห้องเรียน ที่สำคัญ ควรเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในห้องเรียน มีความสนุกสนานและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิธีทัศนนั้นตรงกับความต้องการของผู้วิจัยและมีความเหมาะสมกับแผนการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง

กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนแสดงบทบาทตามบริบททางสังคมต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน โดยที่ผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลตามบทบาทในการแสดงแก่นักเรียน (Nunan, 2003) ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่การชี้แนะบทสนทนาไว้ให้ ไปจนถึงการตัดสินใจ และการฝึกซ้อมบทสนทนาอย่างง่าย ไปจนถึงสถานการณ์จำลองที่มีความซับซ้อนสูง รวมถึงยังชี้ให้เห็นว่าการแสดงอาจเป็นไปได้ทั้งแบบที่สั้นและเรียบง่ายหรือเป็นการแสดงที่มีแบบแผน โดยระดับความยากง่ายของกิจกรรมนั้นขึ้นอยู่กับระดับภาษาของผู้เรียน (Porter-Ladousse, 2004) ในกิจกรรมบทบาทสมมตินั้น ผู้เรียนมักจะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทของตน โดยมักจะอยู่ในรูปแบบของการ์ดแสดงบทบาท (Role Cards) ผู้เรียนจะได้ฝึกซ้อมเล็กน้อยก่อนพบกับผู้เรียนคนอื่น ๆ เพื่อแสดงฉากเล็ก ๆ โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ของตนเองประกอบกับข้อมูลที่อยู่บนการ์ด ซึ่งอาจจะมีเพียงบทบาทที่ได้รับหรือเป็นการชี้แนะสิ่งที่ต้องทำ (Scrivener, 2005) ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นการมีส่วนร่วม 2) ขั้นการเรียนรู้ 3) ขั้นการฝึกใช้ภาษา 4) ขั้นการแสดง และ 5) ขั้นแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

โดยให้นักเรียนออกแบบบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์และการ์ดแสดงบทบาทที่ได้รับมอบหมาย

การใช้วีดิทัศน์ประกอบการจัดการเรียนการสอนสามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี และมีส่วนช่วยในการพัฒนามุมมองและแนวคิดที่มีต่อการเรียนรู้ เพิ่มความเข้าใจ ปลุกฝังความคิดสร้างสรรค์ เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ของนักเรียน กระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในห้องเรียน ตลอดจนทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพและสนุกมากยิ่งขึ้น เนื่องจากวีดิทัศน์เป็นแหล่งเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง และบทสนทนาที่ละเอียด นอกจากนี้ Harrison and Hummel (2010) ยืนยันว่าการใช้วีดิทัศน์ในห้องเรียนเป็นประตูสู่การเรียนรู้ภาษา เนื่องจากเนื้อหาของวีดิทัศน์ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของภาษาที่เรียนมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ เช่นเดียวกับ Lonergan (2013) ที่กล่าวว่า การใช้วีดิทัศน์สามารถนำเสนอบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี

จากการค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปที่การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหรือวีดิทัศน์เพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งมากกว่าการประยุกต์ใช้ร่วมกัน เช่น ประสิทธิภาพของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะทางการพูด (Neupane, 2019) และการพัฒนาความสามารถในการพูดของนักศึกษาผ่านวิดีโอบล็อก (Mandasari & Aminatun, 2020) นอกจากนี้ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องส่วนมากมักเป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนสายสามัญและนักเรียนระดับอุดมศึกษา มากกว่านักเรียนสายอาชีพ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความจำเป็นในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ส่งผลให้นักเรียนได้ฝึกความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ เช่น นักเรียนจะได้ฝึกการพูด การออกเสียง ท่องคำศัพท์ จดจำและทำความเข้าใจบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับบทบาทที่ได้รับมอบหมาย เป็นการสร้างสถานการณ์จำลองให้นักเรียนได้มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น และได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์และสมรรถนะรายวิชาที่มุ่งเน้นการออกเสียงที่ถูกต้องและความสามารถในการใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา โดยผู้วิจัยจะนำผลที่ได้จากการวิจัยไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

คำถามการวิจัย

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ในระดับใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

สมมติฐาน

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์สูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างซ่อมบำรุง วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้อง รวมทั้งสิ้น 60 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างซ่อมบำรุง วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

3. ขอบเขตเนื้อหา

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ซึ่งมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาจากหนังสือแบบเรียนรายวิชา 20000-1202 ภาษาอังกฤษฟัง-พูด (English Listening and Speaking) โดยมีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวข้องข้องกับการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เพื่อการทักทาย การพูดคุยเกี่ยวกับบุคคล การสนทนาทางโทรศัพท์ การสนทนาเกี่ยวกับครอบครัว การซื้อขายและการต่อรองราคาสินค้า การสนทนาในร้านอาหาร การสนทนาเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย และการสนทนาเกี่ยวกับดนตรี ผู้วิจัยได้เลือกหัวข้อสำหรับการจัดการเรียนการสอน 3 หัวข้อ ได้แก่ 1) Greeting & Introduction 2) At the restaurant และ 3) Sickness และทำแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ทั้งหมด 3 แผน

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาในการทดลองโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี โดยกำหนดทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็นการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) 2 ชั่วโมง การทดลอง 6 ชั่วโมง และการทดสอบหลังเรียน (Post-test) 2 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่นักเรียนได้ฝึกฝนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยแสดงบทบาทตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน โดยใช้เนื้อหาในหนังสือเรียนและเนื้อหาเพิ่มเติม มีหัวข้อดังนี้

1) Greeting & Introduction 2) At the restaurant และ 3) Sickness ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการมีส่วนร่วม
2. ขั้นการเรียนรู้
3. ขั้นการฝึกใช้ภาษา
4. ขั้นการแสดง
5. ขั้นแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน โดยออกแบบบทสนทนาและแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่ได้รับ ระยะเวลาประมาณ 1-3 นาที คะแนนรวม 20 คะแนน โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ที่มาจากการวิเคราะห์ของผู้วิจัย มีการประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ด้านการออกเสียง (Pronunciation) ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) และด้านปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา (Interactive Communication) โดยแบ่งความสามารถตามระดับที่ 1 2 3 4 และ 5 ตามลำดับ

3. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยวัดจากแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน ซึ่งมีการประเมิน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน 2) ด้านเนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน และ 3) ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ด้านละ 5 ระดับ คือ 5 4 3 2 และ 1 คะแนนตามวิธีของ Likert (Best, 1986)

4. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างซ่อมบำรุงวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ กล้าแสดงออกและสามารถพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้มากยิ่งขึ้น มีพัฒนาการด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น และฝึกการทำงานร่วมกันในกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ รวมถึงได้เรียนภาษาอังกฤษในสภาพแวดล้อมเชิงบวก

2. ผู้สอนสามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทและห้องเรียนของตนเองได้

3. เป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ควบคู่ไปกับหลักสูตรเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ซึ่งในบทนี้ได้ศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิจัย โดยมีสาระสำคัญตามลำดับ ดังนี้

- 2.1 วิชาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
- 2.2 การพูดและการสอนพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2.1 การพูดและองค์ประกอบการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2.2 หลักการสอนพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2.3 การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วีดิทัศน์
 - 2.2.4 ขั้นตอนการสอนพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2.5 การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
- 2.3 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ
 - 2.3.1 ความหมายของกิจกรรมบทบาทสมมติ
 - 2.3.2 ประเภทของกิจกรรมบทบาทสมมติ
 - 2.3.3 ขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ
 - 2.3.4 บทบาทของผู้สอนในกิจกรรมบทบาทสมมติ
 - 2.3.5 ประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.4.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์
 - 2.4.2 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

2.1 วิชาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง ได้รับวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วยรายวิชาที่ให้ความสำคัญกับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ รวมไปถึงวิชาภาษาอังกฤษในสถานประกอบการและวิชาภาษาอังกฤษรายวิชาอื่นที่สอดคล้องกับประเภทวิชาที่เรียน

โดยรายวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการพูดและมีบทบาทสำคัญต่อการวิจัยในครั้งนี้ คือ วิชาภาษาอังกฤษ ฟัง-พูด (English Listening and Speaking) ซึ่งเป็นรายวิชาปฏิบัติเกี่ยวกับการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและในการปฏิบัติงานวิชาดังกล่าวมีจุดประสงค์รายวิชาเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และมีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ รวมถึงมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันและในการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ยังประสงค์ให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญและเห็นประโยชน์ของการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและในการปฏิบัติงาน โดยมีการระบุหลักสำคัญและสมรรถนะรายวิชา ดังนี้

- 1) หลักการและวิธีการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
- 2) การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษจากสื่อประเภทต่าง ๆ
- 3) การออกเสียงตามหลักการออกเสียง
- 4) การใช้คำศัพท์และสำนวนในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ต่าง ๆ
- 5) การใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษา
- 6) การใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
- 7) การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ทั้งนี้ รายวิชาภาษาอังกฤษ ฟัง-พูด (English Listening and Speaking) มีเนื้อหาที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ของกระทรวงศึกษาธิการ คือ กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล คือ กรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Language : CEFR) ในระดับ B1 ซึ่งกำหนดความสามารถในการใช้ภาษาในระดับที่ผู้เรียนสามารถพูด เขียน และจับใจความสำคัญของข้อความทั่วไปได้ เมื่อเป็นหัวข้อที่คุ้นเคยหรือสนใจ เช่น การทำงาน โรงเรียน เวลาว่าง ฯลฯ สามารถจัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ สามารถบรรยายประสบการณ์ เหตุการณ์ ความฝัน ความหวัง พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ได้

กล่าวโดยสรุป วิชาที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและในการปฏิบัติงาน โดยการเรียนรู้ผ่านหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและเรียนรู้ผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ ซึ่งให้ความสำคัญกับการออกเสียงที่ถูกต้องและความสามารถในการใช้ภาษาตามารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และเป็นรายวิชาที่ส่งเสริมให้นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีความสามารถทางภาษาอังกฤษตามเป้าหมาย

2.2 การพูดและการสอนพูดภาษาอังกฤษ

2.2.1 การพูดและองค์ประกอบการพูดภาษาอังกฤษ

การพูดคือการสร้างความหมายโดยใช้วัจนภาษาประกอบกับอวัจนภาษาในการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ (Chaney, 1998) โดยเป็นการใช้ภาษาเพื่อแสดงออกถึงความหมายเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ ทั้งนี้ การพูดนับเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนและยากกว่าการฟัง เพราะขณะพูดผู้พูดไม่เพียงแต่ต้องทำความเข้าใจกับสารที่ได้รับเท่านั้น แต่ยังต้องสามารถผลิตสารที่ต้องการจะสื่อได้อีกด้วย (Cameron, 2001) การพูดคือการทำหน้าที่ผู้สนทนาที่มีการต่อรองเจรจาหาความหมาย (Negotiation of Meaning) ของความคิดเห็น ความรู้สึก และข้อมูลประเภทต่าง ๆ (Brown, 2004) โดยการพูดเป็นขั้นตอนของการหาความหมายโดยเกี่ยวข้องกับการผลิต รับรู้ และการประมวลผลข้อมูล นอกจากนี้ การพูดมักถูกมองว่าเป็นวิธีที่ใช้แสดงออกทางความคิด ความเชื่อ หรือแม้กระทั่งความรู้สึกที่ผู้พูดมีต่อผู้อื่น (Huebner, 1960) ซึ่งบางครั้งการพูดก็สามารถคาดเดาได้ เนื่องจากการใช้ภาษาหรือรูปแบบของภาษานั้นสามารถเกิดขึ้นซ้ำได้ในสถานการณ์ที่มีความคล้ายคลึงกัน (Torky, 2006) โดยการผลิตเสียงพูด สามารถจำแนกออกเป็นกระบวนการทางปัญญา 4 ขั้นตอนคือ 1) การกำหนดแนวความคิด 2) การกำหนดคำพูด 3) การเปล่งเสียงพูด และ 4) การตรวจสอบตนเอง (Levelt, 1993)

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2558) ได้กล่าวถึงการพูดไว้ว่าเป็นการสื่อสารความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจโดยอาศัยน้ำเสียง ภาษา และกิริยาท่าทางอย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้อง ตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคม ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนองเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับ บุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศการพูดเป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า

(Face To Face Communication) ระหว่างบุคคล ดังนั้น การพูดจะประสบความสำเร็จ ย่อมต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1) ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟังจึงต้องแสดงความสามารถในการพูดถ่ายทอด ความรู้สึกนึกคิด ข้อคิดเห็น และข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยการรู้จักใช้ภาษา เสียง อากัปกิริยา รู้จักสะสมความคิดอ่าน และรวบรวมการเตรียมความคิด ต่าง ๆ เหล่านั้น ให้เป็นระเบียบเพื่อถ่ายทอดให้ผู้ฟังราบผู้ฟังก็จะเข้าใจได้ง่ายและ แจ่มแจ้ง และรวดเร็ว

2) สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด (Speech) ผู้พูดควรจะพูดเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้ในด้านนั้น มีการเตรียมลำดับและการดำเนินเรื่องที่ตีครบล้วนและถูกต้อง

3) ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นนขบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ และผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้นหากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง

4) เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) หรือสิ่งที่ช่วยถ่ายทอด ความรู้สึกนึกคิด ของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยาท่าทาง และอาจรวมไปถึง โสตทัศนอุปกรณ์อื่น ๆ

5) ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด เนื่องจากการพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือ ผลที่เกิดขึ้น

นอกจากนี้ (Vanderkevent, 1990) กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ว่ามี 1) ผู้พูด (Speakers) คือผู้ผลิตเสียง ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญในการบรรยายความคิดเห็นหรือความรู้สึก 2) ผู้ฟัง (Listeners) คือผู้รับสาร ซึ่งก็คือความคิดเห็นและความรู้สึกของผู้พูด และ 3) คำพูด (Utterances) คือคำหรือประโยคซึ่งผลิตโดยผู้พูดเพื่อกล่าวถึงความคิดเห็น

รุ่งดาว จารุภูมิ (2541) แบ่งองค์ประกอบการพูดไว้ 4 แบบ คือ 1) ความคล่องแคล่ว 2) ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ 3) ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร และ 4) คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร ซึ่งจากองค์ประกอบข้างต้น จึงสรุปได้ว่าองค์ประกอบของการพูดที่ดี คือการเลือกใช้คำ ประโยค น้ำเสียง ท่าทาง ที่สอดคล้องกันโดยต้องคำนึงถึงหลักปัจจัยองค์ประกอบ และบริบทในการพูด สถานการณ์ที่จะใช้ อีกทั้งระดับของภาษาที่ใช้ รวมไปถึงเพศ คุณวุฒิ วิทยุฒิ ของทั้งผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุดในการพูดเพื่อการสื่อสารอีกด้วย

Harris (1994) และ Harmer (2011) นำเสนอ 5 องค์ประกอบในการพูด ได้แก่ ความเข้าใจ ไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง และความคล่องแคล่ว ซึ่งสามารถอธิบายเพิ่มเติม ได้ดังนี้

1) ความเข้าใจ (Comprehension) คือ ความสามารถในการรับรู้และการเข้าใจความหมายของประโยค โดยที่ผู้พูดสามารถโต้ตอบหรือเริ่มต้นบทสนทนาได้

2) ไวยากรณ์ (Grammar) ถือเป็นสิ่งจำเป็นในการสื่อสารด้วยวาจา เนื่องจากผู้พูดจะต้องเรียบเรียงประโยคการสนทนาให้ถูกต้อง โดยความสามารถในการพูดเป็นการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อแสดงให้เห็นถึงการใช้ไวยากรณ์อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งไวยากรณ์ของภาษา หมายถึง การที่คำสามารถเปลี่ยนรูปแบบและรวมกลุ่มกัน กลายเป็นประโยคได้ (Heaton, 1978) เช่นเดียวกับ Nelson (2001) ที่กล่าวว่า ไวยากรณ์คือการศึกษาวิธีการที่คำรวมกลุ่มกัน กลายเป็นประโยค โดยสรุป ไวยากรณ์ หมายถึงกฎที่จำเป็นสำหรับการจัดเรียงประโยคให้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

3) คำศัพท์ (Vocabulary) หมายถึงการเลือกใช้คำอย่างเหมาะสมเพื่อใช้ในการสื่อสาร หากมีการใช้คำศัพท์ที่ไม่เพียงพอก็จะไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมีคำศัพท์ที่จำกัดถือเป็นกำแพงที่กีดกันผู้เรียนจากการเรียนภาษา หากไม่ทราบไวยากรณ์ จะสามารถสื่อสารได้เพียงเล็กน้อย แต่หากไม่ทราบคำศัพท์ จะไม่สามารถสื่อสารได้เลย

4) การออกเสียง (Pronunciation) คือการที่ผู้เรียนผลิตภาษาได้อย่างชัดเจนขณะที่พูด ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนจะสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เมื่อมีการออกเสียงและทำนองเสียงที่ดี แม้ว่าจะมีคำศัพท์หรือความรู้ด้านไวยากรณ์ที่จำกัดก็ตาม โดยสรุป การออกเสียงคือการศึกษาวิธีการผลิตคำอย่างชัดเจนขณะพูด

5) ความคล่องแคล่ว (Fluency) คือความสามารถในพูดอย่างราบรื่นและชัดเจน สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง รวมถึงการมีระดับความเร็วในการพูดที่เหมาะสม ซึ่งความคล่องแคล่วในการพูดถือเป็นเป้าหมายหลักของผู้เรียนภาษาจำนวนมาก

Richards (2008) ได้จัดประเภทของการพูดตามหน้าที่ไว้ 3 ประเภท คือ การพูดเพื่อรักษาความสัมพันธ์ทางสังคม การพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และการพูดเพื่อการแสดงออก ซึ่งอธิบายเพิ่มเติมไว้ดังนี้

1) การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Interaction Function) หมายถึง การพูดคุยและมีส่วนร่วมในบทสนทนากับผู้อื่น เป็นการให้ความสำคัญต่อการมีปฏิสัมพันธ์เพื่อรักษาสถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคม เช่น การทักทายเมื่อมีการพบกัน การพูดคุยเรื่องทั่วไป และการแบ่งปันประสบการณ์ที่ได้พบเจอ เนื่องจากต้องการที่จะแสดงถึงความเป็นมิตรไมตรีจิตต่อกัน โดยจะมุ่งเน้นไปที่การแสดงออกถึงตัวตนและภาพลักษณ์ของผู้พูด มากกว่าสิ่งที่ต้องการจะสื่อสาร โดยบทสนทนานั้น สามารถเป็นไปได้ทั้งแบบทางการและไม่ทางการ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และบริบททางสังคม

2) การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร (Transaction Function) หมายถึง การแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น การแสดงความรู้สึกนึกคิด รวมไปถึงการแลกเปลี่ยนข้อมูลต่าง ๆ เช่น การได้รับสินค้า

และการบริการ ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ให้ความสำคัญกับสิ่งที่ต้องการจะสื่อสารคำพูดและการกระทำของผู้พูด

3) การแสดงออก (Performance Function) หมายถึง การพูดในที่สาธารณะที่มีการส่งสารหรือการให้ข้อมูลแก่ผู้ฟัง เช่น การประกาศแบบสาธารณะ การกล่าวสุนทรพจน์ และการพูดนำเสนอในชั้นเรียน โดยมักเป็นรูปแบบของการบรรยายมากกว่าการสนทนาโต้ตอบและมีความใกล้เคียงกับภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผ่านการแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่กำหนด สาระสำคัญจึงเน้นไปที่การพูดเพื่อการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและการพูดเพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร มากกว่าการพูดในที่สาธารณะ ดังนั้น เพื่อที่จะพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ การเข้าใจในองค์ประกอบของการพูดจึงถือเป็นพื้นฐานและการเริ่มต้นที่สำคัญ

ความสามารถในการพูด คือการที่ผู้พูดสามารถพูดและคิดไปด้วยในขณะเดียวกันได้ (Pinter, 2006) นอกจากนี้ Harmer (2012) เสนอว่าความสามารถในการพูดไม่เพียงแต่เป็นการพูดได้อย่างคล่องแคล่วเท่านั้น แต่ผู้พูดจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของภาษา รวมถึงความสามารถในการประมวลผลข้อมูลได้อย่างตรงประเด็น

Canale and Swain (1980) เสนอ 4 องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร ได้แก่ ไวยากรณ์ ภาษาศาสตร์สังคม การสนทนา และกลวิธีการสื่อสาร ซึ่งสามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ดังนี้

1) ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) กล่าวคือ เป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ กฎด้านภาษาศาสตร์ในการสร้างคำ การออกเสียง การสะกดคำ การสร้างประโยค รูปแบบไวยากรณ์ รวมไปถึงความสามารถด้านการจดจำคำศัพท์ หน่วยคำ โครงสร้างประโยค และระบบการออกเสียง เป็นต้น นอกจากนี้ยังครอบคลุมการตีความของคำและประโยค โดยมุ่งเน้นไปที่ความรู้และทักษะในการทำความเข้าใจความหมายอย่างถูกต้อง

2) ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง การพูดและการทำความเข้าใจในคำพูดอย่างเหมาะสม ในบริบทภาษาศาสตร์สังคมที่แตกต่างกัน เช่น หัวข้อบทสนทนา สถานะของกลุ่มบทสนทนา และจุดประสงค์ของการมีปฏิสัมพันธ์ ความเหมาะสมดังกล่าว คือความเหมาะสมทั้งในด้านความหมายและโครงสร้าง ผู้สอนควรเสริมสร้างการตระหนักรู้ด้านวัฒนธรรมแก่นักเรียน โดยให้คำนึงถึงความแตกต่างของวัฒนธรรมขณะใช้ภาษา เช่น โทนเสียงที่ใช้ การสื่อสารแบบอวัจนภาษา และความเหมาะสมของเนื้อหา เป็นต้น

3) ความสามารถด้านการสนทนา (Discourse Competence) คือ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์และความหมายในการพูด หรือเขียนข้อความในประเภทต่าง ๆ เช่น ความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงเล่าเรื่อง การเขียนเพื่อโต้แย้ง และการเขียนจดหมายเชิงธุรกิจ

4) ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร (Strategic Competence) กล่าวคือ ความเชี่ยวชาญด้านกลวิธีที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ หรือเพื่อชดเชยการสื่อสารที่บกพร่องโดยทั่วไปแล้ว ผู้ใช้กลวิธีการสื่อสารอาจมีความสามารถในการสื่อสารอย่างจำกัดหรือไม่เพียงพอ ซึ่งผู้สื่อสารที่มีความสามารถในด้านไวยากรณ์ ภาษาศาสตร์สังคม และการสนทนา มีแนวโน้มที่จะใช้กลวิธีการสื่อสารน้อยลง อย่างไรก็ตาม ผู้สื่อสารที่สามารถใช้กลวิธีการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็อาจถูกมองว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสารได้เช่นเดียวกัน

ในส่วนของการพูดภาษาที่สอง Burns (2013) ได้นำเสนอโครงสร้างที่มีความจำเป็นต่อการพูดภาษาที่สอง ซึ่งประกอบไปด้วยความรู้ในภาษาและการสนทนา ทักษะการพูด และกลวิธีการสื่อสาร ซึ่งการเรียนพูดภาษาที่สองคือการเพิ่มความสามารถในการใช้องค์ประกอบเหล่านี้เพื่อที่จะพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้อง และเหมาะสม โดยสามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ ดังนี้

1) ความรู้ในภาษาและการสนทนา (Knowledge of Language and Discourse) คือ การรู้รูปแบบของเสียงในภาษา ซึ่งในภาษาอังกฤษนั้นหมายถึงการสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง การรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ของภาษา รวมไปถึงการเข้าใจโครงสร้างภาษา

2) ทักษะการพูด (Core Speaking Skill) คือ การพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อที่จะสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว เช่น ระดับความเร็วในการพูด การใช้กลุ่มคำ การหยุดเว้นวรรค การใช้วลีเฉพาะ และการเชื่อมประโยค นอกจากนี้ยังรวมถึงการทำความเข้าใจการให้ข้อเสนอแนะ และการทำให้บทสนทนานั้นต่อเนื่อง เช่น การเริ่มต้นหัวข้อสนทนาและการผลัดกันพูด

3) กลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) คือ การพัฒนากลวิธีการสื่อสารเพื่อชดเชยความรู้ในภาษาที่มีอย่างจำกัด เช่น การพูดอ้อมและการสร้างคำใหม่ รวมถึงการวางแผนล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะพูด การสอบถามเพิ่มเติม และการตรวจสอบความเข้าใจให้ตรงกัน

กล่าวโดยสรุป การพูดคือการสื่อความหมาย เพื่อการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ โดยมีองค์ประกอบสำคัญคือ ผู้พูด ผู้ฟัง และคำพูด อย่างไรก็ตาม การพูดไม่เพียงแต่เป็นการเปล่งเสียงหรือการพูดออกมาเท่านั้น แต่ยังประกอบไปด้วยความเข้าใจ ไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง และความคล่องแคล่ว อีกทั้งหากเป็นการพูดภาษาที่สองหรือภาษาอังกฤษ ผู้พูดต้องคำนึงถึงความรู้ความเข้าใจในภาษา การพัฒนาทักษะการพูด และการสื่อสารโดยใช้กลวิธีที่เหมาะสม ดังนั้น

การเข้าใจองค์ประกอบต่าง ๆ ของการพูดและการฝึกพัฒนาตนเองในแต่ละองค์ประกอบ จึงถือเป็นสิ่งสำคัญ ผู้สอนควรสนับสนุนให้นักเรียนมีความตระหนักรู้ในองค์ประกอบดังกล่าว รวมถึงควรตอบสนองต่อปัจจัยด้านความรู้สึกของนักเรียน เช่น การวิตกกังวลและการประหม่าเงินอายุ ในการพูดภาษาที่สองหรือภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น สำหรับการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้อื่น

2.2.2 หลักการสอนพูดภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการพูดมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการเรียนภาษาอังกฤษ เป้าหมายส่วนใหญ่ของการเรียนภาษาอังกฤษคือการมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับดี สำหรับคนส่วนใหญ่แล้ว ความสามารถในการพูดภาษานั้นแสดงถึงการมีความรู้ในภาษา เนื่องจากการพูดคือพื้นฐานในการสื่อสารของมนุษย์ และการพูดภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ถูกมองว่าเป็นทักษะที่เป็นที่ต้องการมากที่สุดจาก 4 ทักษะ (Bailey & Savage, 1994) การพูดเป็นทักษะที่สำคัญมากที่สุดในการสอนภาษา และเป็นทักษะที่พัฒนาได้ยากที่สุด (Dakowska, 2005) ดังนั้น การสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม หากมีการเรียนรู้แค่ภายในห้องเรียน นักเรียนอาจได้รับการสนับสนุนให้พูดภายในห้องเรียน แต่เมื่อบทเรียนสิ้นสุดลง นักเรียนก็ไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษานั้น ๆ ในการสื่อสารในชีวิตจริง นักเรียนบางคนอาจหาโอกาสฝึกฝนนอกห้องเรียน แต่แน่นอนว่า ยังมีนักเรียนบางส่วนที่ไม่ได้ฝึกฝนเลย ข้อจำกัดของการสอนภาษาในฐานะภาษาต่างประเทศ คือ นักเรียนไม่ได้ใช้ภาษานั้น ๆ ในชีวิตประจำวัน ดังนั้น หลักการสอนภาษาอังกฤษควรเน้นไปที่การสอนที่ช่วยให้นักเรียนนำความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ที่ได้จากในห้องเรียน ไปประยุกต์ใช้ภายนอกห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เพื่อเป็นการเน้นย้ำให้เห็นถึงความสำคัญของการสอนพูดภาษาอังกฤษ Harmer (2011) ได้กล่าวถึง 3 เหตุผลหลัก ของการสอนพูดไว้ว่า 1) นักเรียนจะได้รับโอกาสในการฝึกพูดภาษาอังกฤษในชีวิตจริงและเสริมสร้างความมั่นใจผ่านสถานการณ์ที่กำหนด 2) นักเรียนสามารถใช้ความรู้ที่เรียนรวมถึงได้รับข้อเสนอแนะหรือการปรับปรุงแก้ไข เมื่อเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการพูด 3) นักเรียนจะถูกกระตุ้นให้ใช้ภาษาขณะเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดในห้องเรียน โดยการสอนพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการสื่อสารผ่านกิจกรรมในห้องเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในรูปแบบการสื่อสารที่แท้จริง ซึ่งคุณสมบัติของกิจกรรมการสอนพูดที่ประสบความสำเร็จว่านักเรียนต้องมีส่วนร่วมเท่า ๆ กัน (Brown, 2011) กล่าวคือ

ต้องเป็นกิจกรรมที่นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้พูด โดยมีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงการสอนพูด ดังนี้

Mackey (2002) ได้เสนอหลักการสอนทักษะการพูดมีความเกี่ยวข้องกับความรู้ความสามารถ 3 ประการ คือ

- 1) ความรู้ด้านกลไกภาษา (Mechanics) ได้แก่ การออกเสียงไวยากรณ์ และคำศัพท์ เป็นความสามารถในการใช้คำได้ถูกต้องและเรียงลำดับคำได้ถูกต้องด้วยการออกเสียงที่ถูกต้อง
- 2) ความรู้ด้านหน้าที่ทางภาษา (Function) เพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และการแลกเปลี่ยนข้อมูล
- 3) ความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมและบรรทัดฐาน (Social and cultural rules and norms) มีความรู้ความสามารถด้านการผลัดกันพูด ความเร็วในการพูด การเว้นช่วงการพูดระหว่างผู้พูด บทบาทของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพูด

Bailey (2005) ได้เสนอแนวทางในการสอนพูดสำหรับผู้สอน ไว้ 6 แนวทาง ดังนี้

- 1) ผู้สอนควรตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง (Second Language) และภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (Foreign Language)
- 2) ควรมีการจัดกิจกรรมในห้องเรียนที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน เช่นงานกลุ่มหรืองานคู่
- 3) กิจกรรมเกี่ยวกับการพูดควรครอบคลุมการใช้ภาษาหลากหลายรูปแบบ
- 4) ผู้สอนควรกำหนดหัวข้อบทสนทนาให้สอดคล้องกับเนื้อหาแบบเรียนและจุดประสงค์การเรียนรู้
- 5) ควรมีการจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการพัฒนาความสามารถในการพูด
- 6) นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนทั้งด้านความคล่องแคล่วและความถูกต้อง

Nunan (2003) กล่าวถึงหลักของการสอนพูด 5 ประการ ดังนี้

- 1) การตระหนักถึงความแตกต่างในบริบทของการเรียนภาษา เนื่องจากการเรียนพูดมีสองบริบทหลัก คือภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ การเรียนพูดเป็นสิ่งที่ท้าทายมากสำหรับผู้เรียนภาษาซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากนักเรียนมีโอกาสนี้จะได้พูดภาษาต่างประเทศนอกห้องเรียนน้อย
- 2) นักเรียนควรได้ฝึกการพูดทั้งด้านความคล่องแคล่วและความถูกต้อง ซึ่งความคล่องแคล่วหมายถึงการที่นักเรียนสามารถพูดภาษานั้นได้ไวและมั่นใจ ส่วนความถูกต้องหมายถึงสิ่งที่นักเรียนพูดนั้นตรงกับสิ่งที่ผู้ใช้ภาษานั้นพูด

3) ให้นักเรียนมีโอกาสในการทำงานคู่และงานกลุ่ม เพื่อเพิ่มโอกาสให้นักเรียนได้พูดในชั้นเรียน รวมถึงมีการจำกัดเวลาในการพูดของผู้สอน

4) วางแผนในการจัดกิจกรรมและมอบหมายภาระงานให้เกี่ยวข้องกับการพูดต่อรองเจรจาหาความหมาย (Negotiation of Meaning) โดยมีการตรวจสอบความเข้าใจของผู้พูดและผู้ฟัง

5) มีการออกแบบกิจกรรมในห้องเรียนให้มีการฝึกพูดทั้งการพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและการพูดเพื่อการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

Brown (2001) ได้กล่าวถึงหลักการสอนพูดภาษาอังกฤษไว้ 7 ประการ ดังนี้

1) การใช้วิธีการสอนที่ครอบคลุมความต้องการของผู้เรียน ตั้งแต่การเน้นภาษาเป็นหลัก โดยให้ความสำคัญกับความถูกต้องของการใช้ภาษา ไปจนถึงการเน้นสำเนียงเป็นหลัก โดยให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์ ความหมาย และความคล่องแคล่วในการพูด โดยผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นเนื้อหาหรือกิจกรรมที่มีการโต้ตอบกันเป็นหลัก และไม่เคร่งไปที่ไวยากรณ์หรือการออกเสียงมากนัก

2) การเสริมสร้างแรงจูงใจภายในของผู้เรียนและส่งเสริมให้นักเรียนบรรลุเป้าหมายสูงสุดตามความสนใจ รวมถึงการส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ

3) การส่งเสริมการใช้ภาษาตามสภาพจริง กล่าวคือ การสอนโดยอ้างอิงจากบริบทและสถานการณ์ทางสังคมที่แท้จริง

4) การให้ข้อเสนอแนะและการตรวจแก้ที่เหมาะสม ซึ่งถือเป็นหลักสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

5) มีการเชื่อมโยงทักษะการพูดไปพร้อมกับทักษะการฟัง เพื่อให้มีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

6) ให้โอกาสนักเรียนได้เริ่มการสื่อสารด้วยวจา เช่น การเริ่มบทสนทนา การเสนอหัวข้อในการสนทนา การถามคำถาม และการเปลี่ยนเรื่องในการสนทนา เป็นต้น

7) มีการส่งเสริมการพัฒนาทวิวิธีการพูดที่หลากหลาย เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อสารด้วยวจา

ทั้งนี้ หนึ่งในวิธีการสอนพูดที่มีประสิทธิภาพ คือการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) โดย Nunan (1989) ได้เสนอหลักของการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร 5 ประการ ดังนี้

1) การเรียนรู้เพื่อการสื่อสารคือให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นโดยใช้ภาษาเป้าหมาย (Target Language)

2) เรียนรู้ผ่านสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมีเนื้อหาตามบริบทที่เกิดขึ้นในจริง

- 3) ผู้สอนไม่ควรเน้นที่ใช้ภาษาเพียงอย่างเดียว แต่ควรเน้นที่กระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยเช่นกัน
- 4) ประสบการณ์ของนักเรียนมีส่วนช่วยในการเสริมสร้างการเรียนรู้ในชั้นเรียน
- 5) การเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนควรมีความเชื่อมโยงกับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาภายนอกห้องเรียน

ในส่วนของกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ Brown (1994) ได้แนะนำกิจกรรมที่หลากหลายซึ่งมีส่วนช่วยให้การสอนพูดในห้องเรียนนั้นประสบความสำเร็จ เช่น การสัมภาษณ์ การระดมความคิด การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Gap) การแก้ไขปัญหา การเล่นเกม และการแสดงบทบาทสมมติ นอกจากนี้ สื่อการสอนเองก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน โดยต้องเป็นสื่อที่มีความสนุกและน่าสนใจ เพื่อที่นักเรียนจะได้ไม่รู้สึกเบื่อ Brewster et al. (2003) เผยตัวอย่างสื่อการสอนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการสอนพูด ได้แก่ หนังสือนิทาน เพลง บทกลอน เกม ใบงาน บัตรคำ (Flashcards) และวีดิทัศน์

จากข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การสอนพูดในห้องเรียนมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนการพูดผ่านกิจกรรมต่าง ๆ และมีการจัดห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ โดยหลักการสอนพูดจะเน้นไปที่การฝึกฝนทั้งด้านความคล่องแคล่วและความถูกต้อง มีการส่งเสริมการสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์ผ่านการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยกิจกรรมและภาระงานควรสอดคล้องกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง และมีการปรับแก้หรือให้ข้อเสนอแนะตามความเหมาะสม การจัดการเรียนการสอนควรสนับสนุนให้นักเรียนทุกคนได้ฝึกพูดและมีส่วนร่วมในห้องเรียน

2.2.3 การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วีดิทัศน์

ปัจจุบัน บทบาทของเทคโนโลยีในฐานะสื่อกลางของการเรียนรู้ที่มีความสำคัญมากในแวดวงการศึกษา เทคโนโลยีสมัยใหม่ทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นทั้งสำหรับครูและนักเรียน หนึ่งในนั้นคือการใช้วีดิทัศน์ประกอบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากวีดิทัศน์ช่วยอำนวยความสะดวกแก่ครูในกระบวนการจัดการเรียนการสอน และนักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ผ่านการดูวีดิทัศน์ที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี มีส่วนช่วยในการพัฒนามุมมองและแนวคิดที่มีต่อการเรียนรู้ เพิ่มความเข้าใจ ปลูกฝังความคิดสร้างสรรค์เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ของนักเรียน กระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในห้องเรียน

ตลอดจนทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพและสนุกมากยิ่งขึ้น เนื่องจากวีดิทัศน์เป็นแหล่งเรียนรู้ โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง และบทสนทนาที่ตีพิมพ์ โดยมีนักวิชาการหลายท่าน ให้คำจำกัดความของวีดิทัศน์ไว้ดังนี้

Aridha (2018) นิยามวีดิทัศน์เป็นการเคลื่อนไหวของภาพ เสียงและข้อความที่ดึงดูด ความสนใจของนักเรียนได้ดี เป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการเรียนรู้ เนื่องจากสามารถนำไปใช้จัดการเรียน การสอนภาษาในห้องเรียนได้กับนักเรียนในทุกระดับชั้น เช่นเดียวกับ Satyawan and Yulia (2018) ที่ กล่าวว่าวีดิทัศน์คือสื่อที่ประกอบไปด้วยภาพเคลื่อนไหว ข้อความ กราฟิก และเสียง ซึ่งสามารถ ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาใหม่ ๆ ได้ นอกจากนี้ Surtikanti (2019) มองว่าวีดิทัศน์เป็นเครื่องมือ การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้นักเรียนได้เห็นการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ และสามารถ ใช้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดและการฟังได้

ครูผู้สอนจำนวนมากใช้วีดิทัศน์ในการแนะนำหัวข้อบทเรียน นำเสนอเนื้อหา หรือเพิ่ม ประสบการณ์การเรียนรู้แก่นักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ช่วงการระบาดของโควิด-19 ครูหลายท่าน นิยมใช้วีดิทัศน์ประกอบการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากวีดิทัศน์นั้นมีความสนุกสนานและเข้าใจง่าย นอกจากนี้ วีดิทัศน์ที่มีคำบรรยายประกอบยังช่วยให้เข้าใจวิธีการออกเสียงมากยิ่งขึ้น (Siregar, 2021) ดังนั้น การใช้วีดิทัศน์จึงได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากวีดิทัศน์ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน และมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน เช่น การนำเสนอวีดิทัศน์สั้น ๆ เกี่ยวกับสิ่งของ โดยมีเสียงและข้อความ ประกอบ ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการออกเสียง ฝึกการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (Hendriyeni, 2021)

Goldstein and Driver (2015) แนะนำแนวทางการใช้วีดิทัศน์ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

- 1) ใช้วีดิทัศน์ดึงดูดความสนใจของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น ในการเรียนรู้ โดยครูสามารถออกแบบกิจกรรมในคาบเรียนให้สอดคล้องกับวีดิทัศน์ได้ เช่น การพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการทำงานกลุ่ม
- 2) ใช้วีดิทัศน์นำเสนอเนื้อหาที่หลากหลาย เช่น หลักไวยากรณ์ กลุ่มคำ หรือบทสนทนา ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะ การฟังและการพูดภาษาอังกฤษ อีกทั้ง เป็นการสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน

3) ใช้วีดิทัศน์เป็นแหล่งข้อมูลและให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ เช่น ข่าวสาร สารน่ารู้ และความรู้ทั่วไป อีกทั้ง สามารถนำไปใช้กับการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ (Content and Language Integrated Learning: CLIL) เพื่อให้นักเรียนเข้าใจการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

Harmer (2007) เสนอให้มีการใช้วีดิทัศน์ในกระบวนการเรียนรู้ เนื่องจากวีดิทัศน์ช่วยให้นักเรียนได้เห็นการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ นอกห้องเรียน ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมาก ในกรณีที่ครูต้องการให้นักเรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การใช้ภาษากายประกอบบทสนทนา ส่งเสริมให้นักเรียนมีการตระหนักถึงวัฒนธรรมที่หลากหลาย ทั้งนี้ การใช้วีดิทัศน์ประกอบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นมีประโยชน์หลายด้าน Harrison and Hummel (2010) กล่าวว่าวีดิทัศน์ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์และความสามารถของนักเรียน เนื่องจากช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ และทำให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนมีความน่าสนใจและสนุกมากยิ่งขึ้น ตลอดจนเป็นประตูสู่การเรียนรู้ภาษา เนื่องจากเนื้อหาของวีดิทัศน์ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของภาษาที่เรียนมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ นอกจากนี้ Lowe (2004) เสนอว่าวีดิทัศน์มีส่วนช่วยให้นักเรียนสามารถรับสารหรือข้อมูลได้ง่ายมากยิ่งขึ้น การใช้วีดิทัศน์ในห้องเรียนจะส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการพูดของตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ และกระตือรือร้นในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

Sherman (2003) กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้วีดิทัศน์ในการสอนภาษา ดังนี้

- 1) สามารถเข้าถึงได้ง่าย กล่าวคือ แม้จะอยู่ในประเทศที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ก็ยังสามารถเข้าถึงสื่อภาษาอังกฤษได้ เช่น ข่าว ภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์
- 2) กระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้
- 3) นำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนรู้ได้หลากหลาย เช่น การพูดภาษาอังกฤษ และความแตกต่างทางวัฒนธรรม

Tursunbaevna (2022) ได้สรุปประโยชน์ของการใช้วีดิทัศน์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

- 1) สนับสนุนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น สำเนียง การออกเสียง และคำศัพท์ เป็นสื่อที่ช่วยให้นักเรียนได้มาจากเสียงของครูผู้สอน และได้เรียนรู้การใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ จากผู้พูดจำนวนมาก ในระยะเวลาสั้น ๆ
- 2) เปิดการเรียนรู้สองช่องทาง กล่าวคือ ขณะดูวีดิทัศน์ นักเรียนต้องฟังและดูในขณะเดียวกัน ส่งผลให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถเรียนรู้คำศัพท์

ได้จากวีดิทัศน์ เนื่องจากมีภาพและเสียงมาอธิบายคำศัพท์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จากเดิมที่อาจเป็นการสอนที่ใช้เพียงการแปลความหมาย

3) ช่วยให้นักเรียนได้ฟังทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ครูสามารถสนับสนุนให้นักเรียนพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับวีดิทัศน์ ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญของการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา

4) ครูสามารถนำเนื้อหาจากวีดิทัศน์มาสอนในชั้นเรียนและออกแบบกิจกรรมในห้องเรียนได้ เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง การฟัง และการพูด เพื่อส่งเสริมความรู้และทักษะดังกล่าวให้แก่นักเรียน

จากข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า วีดิทัศน์สามารถใช้เป็นสื่อประกอบการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดึงดูดความสนใจของนักเรียน ก่อให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างหลากหลาย และเหมาะสมกับผู้เรียนในทุกระดับชั้น

2.2.4 ขั้นตอนการสอนพูดภาษาอังกฤษ

การสอนพูดภาษาอังกฤษควรปรับเปลี่ยนห้องเรียนให้เป็นห้องเรียนที่เน้นการพูด (Talking Classroom) โดยใช้กิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมกับกิจกรรม และเสริมสร้างความมั่นใจในการพูดแก่นักเรียน (Harmer, 2007) ผู้สอนควรเริ่มจากการสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และการมอบหมายงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม รวมทั้งพัฒนาทักษะการพูดโดยเน้นการออกเสียงอย่างเป็นธรรมชาติ จากนั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงการฟังกับการพูดเข้าด้วยกัน (Davis & Rinvolucri, 2002) นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการหลายท่านเสนอขั้นตอนสำหรับการสอนพูดไว้ดังนี้

Richards (1998) Leaver and Willis. R. (2004) และ Widdowson (2009) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนพูดด้วยวิธีการสอนแบบ PPP คือ ขั้นการนำเสนอ ขั้นการฝึก และขั้นการนำไปใช้ ซึ่งสามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ดังนี้

1) ขั้นการนำเสนอ (Presentation) คือ การเตรียมนำเข้าสู่บทเรียนอย่างน่าสนใจและกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ตัวอย่างเช่น ผู้สอนนำเสนอสถานการณ์เสมือนจริงที่สอดคล้องกับบทเรียน จากนั้น อธิบายลักษณะของภาษาที่จำเป็นต้องใช้ เช่น โครงสร้างไวยากรณ์หรือคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง โดยอาจสอนผ่านตัวอย่างประโยคหรือบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ดังกล่าว

2) ขั้นการฝึก (Practice) คือ การที่นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษา โดยเริ่มจากวิธีการท่องจำหรือการทำแบบฝึกหัด จากนั้น ค่อย ๆ ไปสู่การฝึกใช้ภาษาที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เช่น กิจกรรม

แลกเปลี่ยนข้อมูลและการออกแบบบทสนทนา ตัวอย่างเช่น ผู้สอนอธิบายสถานการณ์ที่นักเรียนต้องฝึกฝน ซึ่งอาจจะเป็นการฝึกแบบเดี่ยว คู่ หรือกลุ่ม โดยเน้นการฝึกรูปแบบการใช้ภาษาที่สำคัญผ่านการอ่านประโยคหรือบทสนทนา

3) ขั้นการนำไปใช้ (Production) คือ การที่ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ ตามความตั้งใจของตนเอง โดยมีพื้นฐานมาจากสิ่งที่ได้เรียนและสิ่งที่ฝึกฝนไป ตัวอย่างเช่น การแสดงความสามารถในการพูดผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติ

เช่นเดียวกันกับ พรสวรรค์ สิปโป (2550) ที่ได้กำหนดขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดไว้ 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นก่อนพูด ขั้นการพูดโดยกำหนดโครงสร้าง และขั้นการพูดโดยเสรี โดยสามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ดังนี้

1) ขั้นก่อนพูด คือ การเตรียมความพร้อมและการสร้างความสนใจแก่นักเรียน โดยมีการสอนคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่จำเป็นต่อเนื้อหา มีการฝึกออกเสียง ฝึกการฟังจากตัวอย่างบทสนทนา ประกอบกับความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในบทสนทนา

2) ขั้นการพูดโดยกำหนดโครงสร้าง คือ การใช้กิจกรรมที่คล้ายกับการสื่อสารในชีวิตจริง โดยมีผู้สอนกำหนดโครงสร้างในการพูดแก่นักเรียน เพื่อเป็นการฝึกฝนการพูด เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Gap) ซึ่งผู้เรียนจะมีการพูดโต้ตอบเพื่อหาข้อมูลที่ขาดหายไปของตนเอง

3) ขั้นการพูดโดยเสรี คือ การฝึกพูดแบบสื่อสารจริง โดยมีกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์เสมือนจริง เช่น บทบาทสมมติและการอภิปราย ซึ่งนักเรียนจะได้ฝึกการทำงาน การวางแผน และการแก้ปัญหาาร่วมกัน

นอกจากนี้ Goh and Burns (2012) ได้ระบุ 7 ขั้นตอนและแนวทางของการสอนพูด ดังนี้

1) การสอนพูดควรให้ความสำคัญกับความสนใจของผู้เรียน และเมื่อผู้เรียนคำนึงถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูด พวกเขาจะต้องคิดถึงรูปแบบกิจกรรมและคิดว่าพวกเขาจะสามารถมีส่วนร่วมทางด้านใดได้บ้าง ขั้นตอนนี้คือการพัฒนาอภิปัญญา (Metacognition) หรือความสามารถในการเข้าใจกระบวนการคิดที่เกี่ยวข้องกับการพูด ซึ่งมีสองจุดประสงค์หลัก คือ เพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนวางแผนการพัฒนาทักษะการพูด และเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนในแต่ละภาระงาน

2) ให้ข้อมูลหรือแนวทางเกี่ยวกับการพูด รวมถึงแนะนำคำศัพท์ก่อนการสอน โครงสร้างภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร และแผนของกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดที่จะนำมาใช้ในห้องเรียน เช่น การนำเสนอ การแลกเปลี่ยนข้อมูล และการเล่าเรื่องราว เป็นต้น โดยเป็นการสอนแบบ Scaffolding ที่ช่วยเหลือผู้เรียนโดยให้การสนับสนุนด้านคำศัพท์ เนื้อหา หรือข้อมูลต่าง ๆ รวมถึงช่วยเหลือในการจัดบันทึก ทำแผนภาพ และอื่น ๆ

3) จัดทำภาระงานเกี่ยวกับการพูด เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ที่ได้จากการเรียน และการฝึกฝนจากขั้นตอนที่หนึ่งและขั้นตอนที่สอง โดยผู้เรียนจะได้ฝึกการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นไปที่ความคล่องแคล่วเป็นหลัก ซึ่งผู้สอนไม่ควรขัดหรือแย้งขณะที่ผู้เรียนพูด เนื่องจากอาจส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความกังวลหรือมีความมั่นใจลดลงได้

4) เน้นการสอนภาษา ทักษะ และกลวิธีที่หลากหลาย และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนตรวจสอบความสามารถด้านต่างๆของทั้งตัวผู้เรียนและเพื่อนร่วมห้องเรียน เพื่อที่จะพัฒนาความสามารถในการพูด ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจในบริบทสังคมและภาษาศาสตร์ นอกจากนี้ ผู้สอนควรสอนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการพูด อธิบายโครงสร้างและการใช้ภาษา รวมถึงแนะนำกลวิธีที่ใช้ในการสื่อสาร ผู้สอนอาจมีการนำเสนอตัวอย่างแก่ผู้เรียน ก่อนให้ผู้เรียนปฏิบัติจริงด้วยเช่นกัน

5) จัดทำภาระงานเกี่ยวกับการพูดซ้ำ เพื่อที่จะฝึกทักษะการพูดและกลวิธีการสื่อสาร ด้วยวจา รวมถึงเพื่อการผลิตคำที่หลากหลาย ลึกซึ้งและแม่นยำ ผู้สอนควรสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองและเสริมสร้างความพึงพอใจของผู้เรียน การทำซ้ำภาระงานถือเป็นโอกาสให้ผู้เรียนได้แก้ไขสิ่งที่เคยทำพลาดในภาระงานครั้งก่อน เพื่อให้มีความคล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นการทำซ้ำภาระงานบางส่วนหรือทั้งหมดก็ได้ อีกทั้งยังสามารถเปลี่ยนสมาชิกภายในกลุ่ม เพื่อสร้างความแปลกใหม่ในห้องเรียน

6) ผู้เรียนควรตระหนักถึงการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งเป็นกระบวนการที่ให้ผู้เรียนได้ทบทวน ไตร่ตรอง ความคิด ความเชื่อ ทักษะ และการทำงานของตนเองจากการเรียนรู้ ได้ตระหนักว่าตนเองได้เรียนรู้อะไรไปบ้าง ได้ประเมินตนเอง รวมถึงความท้าทายหรือความยากลำบากที่ได้เผชิญ

7) ผู้สอนให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาอภิปัญญาเกี่ยวกับการพูด ซึ่งมีกลวิธีการให้ข้อเสนอแนะจำนวนมากที่สามารถเพิ่มความมั่นใจแก่ผู้เรียนได้

จากข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนพูดมักเริ่มจาก ขั้นตอนการนำเสนอ ซึ่งเป็นขั้นก่อนการพูด เป็นการเกริ่นนำเข้าสู่บทเรียน และนำเสนอภาษาที่จำเป็นต่อบทเรียน เช่น ไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูปประโยค จากนั้นจะเข้าสู่ขั้นการฝึก ซึ่งถือเป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาผ่านโครงสร้างที่กำหนด และสุดท้าย ขั้นการนำไปใช้ นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างเสรี ผ่านกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถในการพูดของนักเรียน นอกจากนี้ยังควรจัดภาระงานมากกว่าหนึ่งครั้ง เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการพูดมากขึ้นและได้แก้ไขสิ่งที่ตนเองทำพลาดไป เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม นักเรียนควรได้ใช้เวลาทบทวนความรู้และการทำงานของตนเอง โดยมีผู้สอนคอยให้ข้อเสนอแนะในเชิงบวก เพื่อเพิ่มความมั่นใจแก่ผู้เรียน

2.2.5 การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

การประเมินความสามารถคือการพยายามวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งเป็นผลมาจากการจัดการเรียนการสอน การประเมินผลในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการวัดความก้าวหน้าของผู้เรียน โดยสามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้ การประเมินผลก่อนเรียน (Monitoring Assessment) การประเมินผลเพื่อวินิจฉัย (Diagnostic Assessment) การประเมินผลระหว่างเรียน (Formative Assessment) และการประเมินผลสรุป (Summative Assessment) (สมนึก ภัททิยธนี, 2555)

ในการประเมินความสามารถในการพูด ผู้คนมีแนวโน้มที่จะแบ่งการออกเสียงเป็นการออกเสียงตามแบบเจ้าของภาษาและตามแบบชาวต่างชาติ (Luoma, 2004) อย่างไรก็ตาม การพูดคือความสามารถด้านภาษาศาสตร์ การออกเสียง การมีคำศัพท์ที่เพียงพอ และความชำนาญด้านโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์ ซึ่งหมายถึงความสามารถในการตอบคำถามได้อย่างสมบูรณ์และมีเหตุผล (Nunan, 1999) นอกจากนี้ยังมีความสามารถด้านการใช้กลวิธีในการสื่อสาร เช่น สามารถแก้ไขปัญหาบทสนทนาที่ขาดช่วงได้ รวมถึงความสามารถด้านภาษาศาสตร์ สังคมและวัฒนธรรม สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมในบริบทต่าง ๆ ดังนั้นในการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดจึงต้องคำนึงถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้นด้วย (Yenny, 2014) ซึ่งได้มีนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด ดังนี้

Harris (1994) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด 5 ด้าน ดังนี้ การออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และ ความเข้าใจ (Comprehension) ซึ่งแบ่งได้เป็น 5 ระดับ สามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ดังตาราง

ตารางที่ 1 การประเมินผลความสามารถในการพูดของ Harris (1994)

ด้านการประเมิน	ระดับ	เกณฑ์การประเมิน
การออกเสียง (Pronunciation)	5	ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่าเจ้าของภาษา
	4	ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แต่ยังมีปัญหาเรื่องการออกเสียงเป็นบางครั้ง ผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้

ตารางที่ 1 การประเมินผลความสามารถในการพูดของ Harris (1994) (ต่อ)

ด้านการประเมิน	ระดับ	เกณฑ์การประเมิน
การออกเสียง (Pronunciation) (ต่อ)	3	มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟัง จึงจะสามารถเข้าใจได้ มีการออกเสียงไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้ฟังสับสนเป็นบางครั้ง
	2	มีปัญหาในการออกเสียงมาก ทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจ และผู้ฟังจะต้องถามซ้ำ
	1	มีปัญหาทางการออกเสียงอย่างมาก จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย
ไวยากรณ์ (Grammar)	5	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้องเพียงเล็กน้อย เช่น การเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง แต่สามารถแก้ไขใหม่ได้อย่างถูกต้อง
	4	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้องบางครั้ง แต่สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง
	3	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้องบ่อยครั้ง ทำให้มีการเข้าใจความหมายของผู้พูดคลาดเคลื่อนไป
	2	ผู้พูดสามารถใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้ แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำที่ไม่ถูกต้องอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ฟังเข้าใจยาก
	1	ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากการใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำที่ไม่ถูกต้อง
คำศัพท์ (Vocabulary)	5	ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ วลี และสำนวนได้อย่างคล่องแคล่ว เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา
	4	ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง
	3	ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ในประโยคที่ใช้ในการสนทนา เนื่องจากมีปัญหาด้านการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร
	2	ผู้พูดเลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง เนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัด ทำให้ยากต่อการเข้าใจ
	1	ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้ เนื่องจากไม่รู้ศัพท์

ตารางที่ 1 การประเมินผลความสามารถในการพูดของ Harris (1994) (ต่อ)

ด้านการประเมิน	ระดับ	เกณฑ์การประเมิน
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	5	ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา
	4	ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีสะดุดบ้างเป็นบางครั้ง
	3	ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด มีการพูดสะดุดเป็นบางครั้ง เนื่องจากปัญหาด้านการใช้ภาษา
	2	ผู้พูดมีการหยุดเว้นบ่อยครั้ง หยุดคิดเป็นเวลานาน เนื่องจากความรู้ในการใช้ภาษาที่จำกัด
	1	พูดโดยเว้นช่วงการสนทนาเป็นเวลานาน จึงทำให้สนทนาได้ไม่รู้เรื่อง
ความเข้าใจ (Comprehension)	5	ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมดโดยไม่มีปัญหาใดๆ
	4	ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง
	3	ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูดและสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่พูดค่อนข้างช้า
	2	ผู้พูดพูดติดขัดในการคิดหาคำพูด มักจะพูดคำซ้ำและพูดตะกุกตะกัก
	1	ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ ผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

Brown (2004) ได้กล่าวถึงการประเมินการพูดเช่นเดียวกัน ซึ่งประกอบไปด้วย 6 ด้าน ดังนี้ การออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความเข้าใจ (Comprehension) และภาระงาน (Task) ในระดับที่ 1-5 ซึ่งสามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ดังตาราง

ตารางที่ 2 การประเมินการพูดของ Brown (2004)

ด้านการประเมิน	ระดับ	เกณฑ์การประเมิน
การออกเสียง (Pronunciation)	5	สำเนียงเทียบเท่าเจ้าของภาษาและได้รับการยอมรับ
	4	มีการออกเสียงไม่ถูกต้องเพียงนานๆครั้ง
	3	สำเนียงฟังออกได้ชัดเจนว่าเป็นชาวต่างชาติ
	2	สำเนียงนั้นสามารถเข้าใจได้ แต่ออกเสียงไม่ถูกต้องบ่อย
	1	มีการออกเสียงไม่ถูกต้องบ่อยครั้ง แต่เจ้าของภาษาที่มีประสบการณ์ด้านการสื่อสารกับชาวต่างชาติ สามารถเข้าใจได้
ไวยากรณ์ (Grammar)	5	ใช้ไวยากรณ์ได้เทียบเท่าเจ้าของภาษาและได้รับการยอมรับ
	4	เชี่ยวชาญในการใช้ไวยากรณ์ มีการใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้องนาน ๆ ครั้ง
	3	ใช้ไวยากรณ์ได้ดี สามารถพูดได้ทั้งแบบทางการและไม่เป็นทางการ
	2	สามารถใช้โครงสร้างภาษาระดับเบื้องต้นได้ แต่ไม่มีความมั่นใจด้านไวยากรณ์
	1	มีการใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้องบ่อยครั้ง แต่เจ้าของภาษาที่มีประสบการณ์ด้านการสื่อสารกับชาวต่างชาติ สามารถเข้าใจได้
คำศัพท์ (Vocabulary)	5	ใช้คำศัพท์ได้เทียบเท่าเจ้าของภาษาและได้รับการยอมรับ มีวงคำศัพท์ที่กว้าง รวมถึงสำนวน ภาษาปาก และเข้าใจประเด็นทางวัฒนธรรม
	4	สามารถเข้าใจและมีส่วนร่วมในบทสนทนาต่าง ๆ ได้ เนื่องจากมีวงคำศัพท์ที่กว้างและมีความเข้าใจที่ถูกต้อง
	3	รู้คำศัพท์ทั้งแบบทางการและไม่เป็นทางการ
	2	มีคำศัพท์เพียงพอที่จะอธิบายตนเอง แต่อาจจะพูดอ้อมไปบ้าง
	1	ใช้ได้เพียงคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับความต้องการพื้นฐาน

ตารางที่ 2 การประเมินการพูดของ Brown (2004) (ต่อ)

ด้านการประเมิน	ระดับ	เกณฑ์การประเมิน
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	5	มีความคล่องแคล่วได้เทียบเท่าเจ้าของภาษาและได้รับการยอมรับ
	4	สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วในการร่วมบทสนทนา
	3	สามารถสนทนาในเรื่องที่สนใจได้ โดยมีการคิดหาคำมาอธิบายนาน ๆ ครั้ง
	2	มีความมั่นใจในสถานการณ์ที่ไม่ซับซ้อน เช่น การแนะนำตัว บทสนทนาทั่วไปเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงเรื่องงาน ครอบครัว และชีวิตประวัติ
	1	มีการพูดที่ช้าและไม่ต่อเนื่อง ไม่สามารถสื่อสารได้
ความเข้าใจ (Comprehension)	5	มีความเข้าใจได้เทียบเท่าเจ้าของภาษา
	4	สามารถเข้าใจบทสนทนาที่หลากหลายเนื่องจากมีประสบการณ์
	3	สามารถเข้าใจได้หากความเร็วในการพูดปกติ
	2	สามารถจับประเด็นบทสนทนาทั่วไปได้
	1	เนื่องจากประสบการณ์ด้านภาษามีจำกัด จึงสามารถเข้าใจคำถามหรือประโยคที่ไม่ซับซ้อนได้ หากให้ผู้พูดพูดช้าลงหรือพูดซ้ำ
การโต้ตอบ (Task)	5	ความสามารถในการพูดเทียบเท่าเจ้าของภาษา
	4	สามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมแม้ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย
	3	สามารถมีส่วนร่วมในบทสนทนาได้ทั้งแบบทางการและไม่เป็นทางการ
	2	ต้องการความช่วยเหลือในจุดที่มีความซับซ้อนหรือยากลำบาก
	1	สามารถตอบคำถามในหัวข้อที่คุ้นเคยได้

Cambridge English Language Assessing: Speaking Performance CEFR ระดับ B1 (Lavalle & Briesmaster, 2017) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดไว้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ (Grammar and Vocabulary) ด้านการจัดการบทสนทนา (Discourse Management) ด้านการออกเสียง (Pronunciation) และ ด้านปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา (Interactive Communication) ในระดับที่ 0 - 5 ซึ่งสามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ดังตาราง

ตารางที่ 3 การประเมินความสามารถในการพูดของ Cambridge English Language Assessing: Speaking Performance CEFR ระดับ B1 (2017)

ด้านการประเมิน	ระดับ	เกณฑ์การประเมิน
ไวยากรณ์และคำศัพท์ (Grammar and Vocabulary)	5	สามารถใช้ไวยากรณ์ที่ซับซ้อนได้มากยิ่งขึ้น มีการใช้คำศัพท์อย่างเหมาะสม และสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อที่คุ้นเคยได้
	4	ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์อยู่ระหว่างระดับที่ 3 และ 5
	3	สามารถใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ซับซ้อนได้ดีและมีการใช้คำศัพท์อย่างเหมาะสมในหัวข้อที่คุ้นเคย
	2	ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์อยู่ระหว่างระดับที่ 1 และ 3
	1	สามารถใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ซับซ้อนได้และมีการใช้คำศัพท์อย่างจำกัดในหัวข้อที่คุ้นเคย
	0	ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์อยู่ต่ำกว่าระดับที่ 1
การจัดการบทสนทนา (Discourse Management)	5	สามารถโต้ตอบได้ยาวขึ้นแม้จะยังมีการลืมนับบางครั้ง มีการใช้คำเชื่อมได้มากขึ้น
	4	ความสามารถในการจัดการบทสนทนาอยู่ระหว่างระดับที่ 3 และ 5
	3	สามารถโต้ตอบได้ยาวขึ้นแม้จะยังมีการลืมนับ มีการใช้คำเชื่อมพื้นฐาน
	2	ความสามารถในการจัดการบทสนทนาอยู่ระหว่างระดับที่ 1 และ 3

ตารางที่ 3 การประเมินความสามารถในการพูดของ Cambridge English Language Assessing: Speaking Performance CEFR ระดับ B1 (2017) (ต่อ)

ด้านการประเมิน	ระดับ	เกณฑ์การประเมิน
การจัดการ บทสนทนา (Discourse Management) (ต่อ)	1	สามารถโต้ตอบได้สั้นๆและมีการลงเลบ่อยครั้ง สามารถ ทวนข้อมูลและโต้แย้งได้
	0	ความสามารถในการจัดการบทสนทนาอยู่ต่ำกว่าระดับที่ 1
การออกเสียง (Pronunciation)	5	มีการออกเสียงสูงเสียงต่ำ มีการเน้นเสียง และมีการออก เสียงชัดเจน
	4	ความสามารถในการออกเสียงอยู่ระหว่างระดับที่ 3 และ 5
	3	สามารถเข้าใจได้เป็นส่วนมากและมีการออกเสียงทั้งใน ระดับการเปลี่ยเสียงและคำ
	2	ความสามารถในการออกเสียงอยู่ระหว่างระดับที่ 1 และ 3
	1	สามารถเข้าใจได้เป็นส่วนมากแม้จะมีการออกเสียงอย่าง จำกัด
	0	ความสามารถในการออกเสียงอยู่ต่ำกว่าระดับที่ 1
ปฏิสัมพันธ์ ในการสนทนา (Interactive Communication)	5	มีการเริ่มและโต้ตอบได้อย่างเหมาะสม สามารถเจรจาและ พัฒนาปฏิสัมพันธ์ได้ โดยต้องการการสนับสนุนเพียง เล็กน้อย
	4	ความสามารถในด้านปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาอยู่ระหว่าง ระดับที่ 3 และ 5
	3	มีการเริ่มและโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมโดยต้องการ การกระตุ้นและสนับสนุนเล็กน้อย
	2	ความสามารถในด้านปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาอยู่ระหว่าง ระดับที่ 1 และ 3
	1	มีปฏิสัมพันธ์โดยต้องการการกระตุ้นและสนับสนุน
	0	ความสามารถในด้านปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาอยู่ต่ำกว่า ระดับที่ 1

จากการศึกษาการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษพบว่า รูปแบบการประเมินมีความคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ มีการแบ่งระดับตามความสามารถและมีการประเมินในด้านเดียวกัน เช่น ด้านไวยากรณ์ (Grammar) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ด้านการออกเสียง (Pronunciation) และ ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) นอกจากนี้ยังมีด้านปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา (Interactive Communication) ซึ่งเหมาะสมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่เน้นการโต้ตอบและปฏิสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา

ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์การประเมินข้างต้นมาปรับใช้ ให้เข้ากับบริบทการสอนพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอทัศน์แก่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ซึ่งมุ่งเน้นไปที่การกล้าแสดงออกในการพูดมากกว่าความถูกต้องของไวยากรณ์ ทำให้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ด้านการออกเสียง (Pronunciation) ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) และด้านปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา (Interactive Communication) โดยแบ่งความสามารถตามระดับที่ 1 2 3 4 และ 5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบและสังเคราะห์การประเมินความสามารถในการพูด

	Harris (1994)	Brown (2004)	Cambridge English Language Assessing: Speaking Performance (2017)	ผู้วิจัย
Pronunciation	✓	✓	✓	✓
Grammar	✓	✓	✓	
Vocabulary	✓	✓	✓	✓
Fluency	✓	✓		✓
Comprehension	✓	✓		
Task / Task Achievement		✓		
Discourse management			✓	
Interactive Communication			✓	✓

2.3 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

2.3.1 ความหมายของกิจกรรมบทบาทสมมติ

กิจกรรมบทบาทสมมติไม่มีคำจำกัดความที่ตายตัว เป็นกิจกรรมที่ถูกพูดถึงและตีความในหลายแง่มุมผ่านนักวิชาการหลายท่าน ซึ่งสามารถยกตัวอย่างได้ดังต่อไปนี้

Richards (1985) มองว่าบทบาทสมมติคือกิจกรรมในห้องเรียนที่มีความคล้ายคลึงกับการแสดงละคร Ments (1999) กล่าวถึงกิจกรรมบทบาทสมมติว่าเป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้สวมบทบาทเป็นตนเองหรือตัวละครอื่นๆในสถานการณ์ที่กำหนด จากนั้นแสดงออกถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามสถานการณ์ต่าง ๆ เช่นเดียวกับ Kuśnierek (2015) ที่กล่าวว่ากิจกรรมบทบาทสมมติเป็นภาระงานที่นักเรียนต้องทำโดยนักเรียนถูกกำหนดมาว่าเป็นใคร มีความคิดเห็นอย่างไร และรู้อะไรที่นักเรียนคนอื่นไม่รู้บ้าง

กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดที่ช่วยพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารในห้องเรียน ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาที่อาจจะต้องใช้ภายนอกห้องเรียน ผ่านบริบทหรือประสบการณ์ที่จำลองมาจากประสบการณ์ในชีวิตจริง (Livingstone, 1983) อีกทั้ง กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นโอกาสสำหรับนักเรียนที่จะฝึกฝนและพัฒนาความสามารถในการพูดในชั้นเรียน (Chen-jun, 2006) เนื่องจากกิจกรรมบทบาทสมมติคือหนึ่งในวิธีการสอนที่สนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในบริบทที่คล้ายกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ปราศจากความเครียดและความเขินอาย (Tompkins, 1998)

กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบไปด้วย สถานการณ์ บทบาท และการแสดงออก โดยนักเรียนจะจินตนาการถึงบทบาท เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจและพนักงานขาย หรือจินตนาการถึงสถานการณ์ เช่น การซื้ออาหารและการวางแผนจัดงานเลี้ยง หรืออาจจินตนาการถึงทั้งบทบาทและสถานการณ์ ซึ่งบทบาทสมมติควรเป็นการค้นสด นักเรียนควรได้ตัดสินใจว่าจะพูดหรือแสดงออกอย่างไรในแต่ละบทสนทนา (Doff, 1992)

บทบาทสมมติคือการรับมือกับปัญหาที่กำหนดผ่านการแสดงประกอบกับการวิเคราะห์และการอภิปราย โดยเป็นกิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วมของทั้งผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์ นักเรียนบางคนอาจนัดการแสดง ในขณะที่นักเรียนบางคนอาจนัดการสังเกตการณ์มากกว่า อย่างไรก็ตาม นักเรียนทุกคนควรเข้าถึงบทบาทที่ตนเองได้รับและพยายามสื่อสารกับนักเรียนคนอื่น ๆ ที่กำลังเข้าถึงบทบาทเช่นเดียวกัน การมีปฏิสัมพันธ์ผ่านการแสดงจะก่อให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกที่เหมาะสม

กับสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การเห็นอกเห็นใจ โกรธ และหลงใหล เนื่องจากแก่นแท้ของกิจกรรมบทบาทสมมติคือการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมมนุษย์ นอกจากนี้ยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนได้สำรวจความรู้สึกของตนเอง เข้าใจในทัศนคติ คุณค่า และมุมมองของตนเอง รวมถึงได้พัฒนาทักษะการแก้ไขปัญหา (Joyce & Weil, 2003)

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของนักเรียนในบริบทหรือสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงได้ และยังช่วยให้ผู้สอนประเมินความสามารถในการพูดในด้านต่าง ๆ ผ่านการสังเกตอีกด้วย เช่น ความคล่องแคล่ว ความถูกต้อง และการออกเสียง นอกจากนี้ กิจกรรมบทบาทสมมดียังเป็นกิจกรรมสำคัญที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนได้ฝึกฝนการพูดผ่านสถานการณ์เสมือนจริง จึงสามารถนำเอาความรู้และประสบการณ์ที่ได้ไปใช้ภายนอกห้องเรียนได้จริง

2.3.2 ประเภทของกิจกรรมบทบาทสมมติ

กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถแบ่งประเภทได้หลากหลายรูปแบบ เช่น การแบ่งประเภทตามระดับความยากการและแบ่งประเภทตามระดับความยาวของเนื้อเรื่อง อย่างไรก็ตาม การวิจัยครั้งนี้จะกล่าวถึงการแบ่งประเภทตามรูปแบบการแสดง ได้แก่ การแสดงเหมือนจริงและการแสดงเหนือจริง กับการแบ่งประเภทตามรูปแบบของบท ได้แก่ บทสมบูรณ บทกึ่งสมบูรณ และไม่มีบท ซึ่งสามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ดังนี้

ประเภทของกิจกรรมบทบาทสมมติตามรูปแบบการแสดงเหมือนจริง (Real-Plays) คือการแสดงตามสถานการณ์ที่จำลองมาจากสถานการณ์จริง ซึ่งเป็นโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมที่อาจได้ปฏิบัติในชีวิตจริง เช่น การสั่งอาหารในร้านอาหารหรือการถามทาง เป็นต้น ในทางตรงกันข้าม การแสดงเหนือจริง (Surreal-Plays) หรือการแสดงตามจินตนาการ คือการเสริมสร้างจินตนาการแก่นักเรียนและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกถึงสิ่งที่อยู่ในใจ ซึ่งถูกมองว่าเป็นการส่งเสริมการแสดงออกทางความคิดและความรู้สึกของนักเรียนแต่ละคน (Kuśnierek, 2015) ดังที่ (Doff, 1992) กล่าวว่า ไม่ใช่แค่ในวัยเด็ก แต่วัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ก็มักจะจินตนาการถึงตัวเองในสถานการณ์ที่แตกต่างออกไป ในกรณีนี้ ผู้สอนควรปล่อยให้ นักเรียนได้ทำตามความต้องการของตนเองและร่วมสนุกไปกับกิจกรรม

กิจกรรมบทบาทสมมติแบบบทสมบูรณ (Fully-Script Role-Play) ในประเภทนี้ คำพูดทุกคำถูกกำหนดไว้และนักเรียนจะต้องทำความเข้าใจหรือท่องจำบทของตัวเอง (Harper-Whalen &

Morris, 2005) กิจกรรมบทบาทสมมติประเภทนี้มักเป็นบทสนทนาที่มีอยู่แล้วในหนังสือ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้จำบทเรียนได้ง่ายยิ่งขึ้น (Krebt, 2017) โดยกิจกรรมบทบาทสมมติประเภทนี้เหมาะสำหรับนักเรียนที่มีระดับต่ำและยังไม่สามารถเข้าใจสถานการณ์ในกิจกรรมบทบาทสมมติแบบบทกึ่งสมบูรณ์ได้อย่างถ่องแท้ (Byrne, 1986)

กิจกรรมบทบาทสมมติแบบบทกึ่งสมบูรณ์ (Semi-Script Role-Play) จะเว้นช่องว่างไว้บ้างคำ ซึ่งนักเรียนควรรู้ว่าจะเติมช่องว่างนั้นอย่างไรให้เหมาะสมกับบริบทเหล่านั้น ดังนั้น นักเรียนสามารถเปลี่ยนบทสนทนาหลักไปเป็นบทสนทนาที่คิดขึ้นเองได้ กิจกรรมบทบาทสมมติประเภทนี้อาจจัดเป็นการควบคุมแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) ซึ่งมีบทหรือเนื้อหาบางส่วนอยู่ในหนังสืออยู่แล้ว แต่นักเรียนสามารถปรับเปลี่ยนบางอย่างให้เข้ากับบริบทในชีวิตจริง กิจกรรมบทบาทสมมติประเภทนี้สามารถใช้กับนักเรียนในระดับเบื้องต้นหรือระดับกลาง ซึ่งมีโครงสร้างและการควบคุมที่น้อยกว่ากิจกรรมบทบาทสมมติแบบบทสมบูรณ์ (Livingstone, 1983)

ส่วนกิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท (Non-Script Role-Play) นักเรียนอาจจะได้เพียงคำพูดหลักของบทสนทนา ข้อมูล หรือบริบทแบบคร่าวๆ (Dickson, 1989) โดยนักเรียนสามารถออกแบบบทสนทนาสั้น ๆ โดยอ้างอิงจากข้อมูลที่ได้รับ (Pi-Chong, 1990) นักเรียนสามารถใส่ความคิดหรือข้อคิดเห็นลงไปโดยอิสระและแสดงตามความเข้าใจของตนเองได้ กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทนั้นเหมาะสำหรับนักเรียนในระดับกลางถึงระดับสูง เนื่องจากเป็นประเภทที่ต้องอาศัยทักษะพิเศษ เช่น การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า (Davies, 1990)

อ้างอิงจากข้อมูลข้างต้น ประเภทของกิจกรรมบทบาทสมมติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือการแสดงเหมือนจริงแบบไม่มีบท เนื่องจากจุดประสงค์ของรายวิชาที่เน้นการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและหัวข้อของบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับ การตกทาย การสนทนาในร้านอาหาร และการสนทนาเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่นักเรียนสามารถพบเจอได้ในชีวิตจริง นอกจากนี้ นักเรียนนั้นอยู่ในระดับระดับกลาง ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่านักเรียนมีความสามารถพอที่จะออกแบบบทสนทนาได้ด้วยตนเอง รวมถึงเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดสร้างสรรค์อย่างเต็มที่

2.3.3 ขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติควรคำนึงถึงอายุ ระดับความสามารถ และประสบการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมของผู้เรียน (Cameron, 2001) โดยเริ่มจากบทสนทนา

ที่เรียบง่าย ก่อนจะค่อย ๆ ปรับเป็นการโต้ตอบที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น โดยมีการให้ความสำคัญกับสารหรือสิ่งที่ต้องการจะสื่อมากกว่าความถูกต้องของภาษา (Al-Senaidi, 2009)

การเตรียมการควรมีการนำเสนอคำศัพท์และประโยคที่จำเป็นต้องใช้แก่ผู้เรียน และอาจมีการใช้การ์ดบทบาทประกอบการอธิบาย (Bygate, 1987) โดยผู้เรียนควรมีเวลาสำหรับการเตรียมตัวหรือฝึกซ้อมอย่างเพียงพอ เพื่ออ่านข้อมูลสำคัญและรวบรวมความคิดของตนเอง (Lucantoni, 2002) นอกจากนี้ ความสมจริงยังมีส่วนช่วยให้กิจกรรมบทบาทสมมติมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น เช่น เมื่อมีการสวมบทบาทพนักงานเสิร์ฟและลูกค้า ผู้สอนอาจมอบหมายให้นักเรียนนำใบเมนูและผ้ากันเปื้อนมาประกอบฉากด้วย (Kuśnierek, 2015)

กิจกรรมบทบาทสมมตินั้นสนุกและมีส่วนช่วยพัฒนาการเรียนรู้ และเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสารระหว่างนักเรียน ช่วยให้นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเข้าใจถึงความสำคัญของการทำงานร่วมกันและมีความสนใจในการเรียนรู้ (Krebt, 2017) ดังนั้นเพื่อที่จะสามารถใช้กิจกรรมบทบาทสมมติร่วมกับการสอนพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม ผู้สอนควรคำนึงถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีขั้นตอนที่หลากหลายขึ้นอยู่กับความของนักวิชาการต่าง ๆ

Chesler and Fox (1966) กล่าวถึงขั้นตอนการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในห้องเรียนรายละเอียดดังนี้

1) ขั้นการเตรียมตัว เป็นขั้นตอนการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนและชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ คำสั่งหรืออธิบายสิ่งที่นักเรียนจะต้องทำ ตลอดจนชี้แจงรายละเอียดของบทบาทที่นักเรียนได้รับ ในขั้นตอนนี้ ครูควรช่วยให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย และกำกับการฝึกซ้อมการแสดง ทั้งนี้ นักเรียนที่ไม่ได้ฝึกซ้อม ให้สังเกตการฝึกซ้อมของเพื่อน ๆ

2) ขั้นการแสดงและการอภิปราย เป็นขั้นตอนการแสดงและการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหลังจบการแสดง ซึ่งอาจเป็นการสนทนาแบบกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์วิเคราะห์บทบาทหรือตีความการแสดง

3) ขั้นการประเมิน เป็นขั้นตอนสุดท้ายต่อการอภิปรายผล ในขั้นตอนนี้ ครูและนักเรียนควรมีการประเมินสิ่งที่ทำได้ดีและสิ่งที่ทำได้ไม่ดีร่วมกัน ช่วยให้นักเรียนได้ตระหนักถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการแสดงบทบาทสมมติ และเพื่อนำผลการประเมินไปปรับปรุงการแสดงบทบาทสมมติครั้งต่อไปให้ดียิ่งขึ้น

Harmer (2007) อธิบายถึงขั้นตอนการจัดการเรียนสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติว่าเป็น ESA กล่าวคือ ขั้นการมีส่วนร่วม (Engage Stage) ขั้นการเรียนรู้ (Study Stage)

และขั้นการนำไปใช้ (Activate Stage) ในขั้นแรกผู้สอนควรทำให้นักเรียนมีความสนใจในบทเรียน เช่น การนำเสนอสถานการณ์ต่าง ๆ จากนั้นในขั้นที่สอง ผู้สอนควรสอนไวยากรณ์ คำศัพท์ หรือรูปประโยคผ่านแบบฝึกหัด และขั้นที่สาม นักเรียนควรได้นำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในการแสดงกิจกรรม บทบาทสมมติ

Huang (2008) ได้เสนอ 6 ขั้นตอนของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเช่นเดียวกัน

1) ตัดสินใจเลือกอุปกรณ์การสอนที่จะนำไปใช้ในกิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งอาจนำมาจากหนังสือแบบเรียนหรือหนังสืออื่น ๆ เช่น หนังสือภาพ หนังสือนิทาน บทละคร และภาพยนตร์ หรือผู้สอนจะทำขึ้นมาใหม่ด้วยตนเองก็ได้เช่นกัน ซึ่งควรจะเหมาะสมกับระดับและความสนใจของนักเรียน

2) เลือกสถานการณ์และคิดบทสนทนา

3) สอนบทสนทนาสำหรับบทบาทสมมติ รวมทั้ง คำศัพท์และประโยคที่จำเป็น ผู้สอนต้องมั่นใจว่านักเรียนจะรู้วิธีใช้คำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาที่จะใช้ในกิจกรรมบทบาทสมมติ และแจ้งให้นักเรียนถามหากต้องการทราบคำศัพท์ ประโยคหรือบทสนทนาที่ต้องการจะพูด

4) ให้นักเรียนฝึกการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งอาจจะฝึกเป็นคู่หรือกลุ่มเล็ก ๆ ก็ได้ หลังจากที่แสดงบทของตนเองบางแล้ว อาจให้นักเรียนลองเปลี่ยนบทบาทกันดู เพื่อที่จะได้ฝึกบทพูดอื่น ๆ ด้วย เมื่อนักเรียนมั่นใจพอที่จะแสดงต่อหน้าห้องเรียน ก็ให้นักเรียนเริ่มการแสดง

5) หลังจากที่นักเรียนคุ้นเคยกับบทของตนเองแล้ว ให้นักเรียนลองปรับเปลี่ยนบทของตนเอง

6) ประเมินและตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน นอกจากนี้ผู้สอนควรประเมินประสิทธิภาพของการแสดงบทบาทสมมติด้วยเช่นเดียวกัน และควรมีการตรวจสอบอีกครั้งว่านักเรียนเข้าใจคำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาหรือไม่

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เริ่มจากการเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ จากนั้นเริ่มการสอนคำศัพท์และประโยคที่จำเป็น โดยมีการนำเสนอบทสนทนาจำลองและฝึกการออกเสียงควบคู่ไปด้วย ส่วนขั้นตอนการฝึกซ้อม อาจมีการให้การดบทบาทแก่นักเรียน โดยที่นักเรียนสามารถปรับบทสนทนาตามความคิดของตนเองได้ และเมื่อนักเรียนมีความพร้อม การแสดงควรเป็นไปตามธรรมชาติและไม่ควรมีการขัดการแสดง กลางคัน เมื่อการแสดงสิ้นสุดลง ควรมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะและประเมินผล ผู้วิจัยได้นำแนวคิดดังกล่าวมาจัดทำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นการมีส่วนร่วม 2) ขั้นการเรียนรู้ 3) ขั้นฝึกการใช้ภาษา 4) ขั้นการแสดง และ 5) ขั้นแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบและสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

	Chesler and Fox (1966)	Harmer (2007)	Huang (2008)	ผู้วิจัย
การเตรียมการสอน	✓		✓	
การมีส่วนร่วมและ กระตุ้นความสนใจ		✓		✓
การเรียนรู้		✓	✓	✓
การฝึกใช้ภาษา		✓		✓
การฝึกการแสดงและ การแสดง	✓	✓	✓	✓
การปรับบท การแสดง			✓	
การอภิปราย แลกเปลี่ยน ความคิดเห็น	✓			✓
การประเมินผล	✓		✓	

2.3.4 บทบาทของผู้สอนในกิจกรรมบทบาทสมมติ

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติคือ ความเชื่อมั่น หากผู้สอนขาดความมั่นใจในกิจกรรมนี้และขาดความกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรม นักเรียนเองก็จะขาดความสนใจเช่นเดียวกัน (Kuśnierek, 2015)

Harmer (2011) อธิบายว่าบทบาทของผู้สอนคือการเป็นผู้อำนวยความสะดวกและเสนอความช่วยเหลือหากจำเป็น ทั้งนี้ บทบาทของผู้สอนคือการทำหน้าที่เป็นพจนานุกรมเดินได้ (Walking Dictionary) เนื่องจากขณะทำกิจกรรมบทบาทสมมติ นักเรียนอาจไม่ทราบคำศัพท์หรือวลีที่ต้องการจะพูด และอีกบทบาทคือการเป็นผู้สังเกตการณ์ โดยมีหน้าที่ดูการแสดงและให้ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะหลังจบกิจกรรม (Kuśnierek, 2015) โดยผู้สอนอาจเดินไปรอบ ๆ ห้องเรียนเพื่อฟังการสนทนาของนักเรียนและช่วยแก้ไขข้อผิดพลาด ซึ่งอาจจะเป็นการเขียนบนกระดานหรือมอบหมายงานที่ช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นแก่นักเรียน (Porter-Ladousse, 2004)

ในส่วนของหัวข้อหรือสถานการณ์จำลองสำหรับกิจกรรมบทบาทสมมติ ผู้สอนควรอนุญาตให้นักเรียนเลือกหัวข้อหรือสถานการณ์ด้วยตนเอง อย่างไรก็ตาม ผู้สอนควรนำหัวข้อเหล่านั้นมาพิจารณาและคัดเลือกอีกครั้งเพื่อที่นักเรียนจะยังได้ประโยชน์จากกิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ โดยทั่วไปแล้ว นักเรียนมักจะเลือกหัวข้อที่ง่ายโดยไม่คำนึงถึงประโยชน์หรือความรู้ที่จะได้รับ เนื่องจากเป็นเรื่องยากสำหรับผู้สอนที่จะทราบว่านักเรียนต้องการสิ่งใดหรือต้องการใช้ภาษาเพื่อจุดประสงค์ใด (Livingstone, 1983) ผู้สอนควรเลือกหัวข้อที่นักเรียนสามารถฝึกการใช้ภาษาได้อย่างครอบคลุมที่สุด ในกรณีที่หัวข้อที่ได้รับการคัดเลือกหรือกิจกรรมบทบาทสมมติไม่ได้ปรากฏอยู่ในหนังสือแบบเรียน นักเรียนควรตัดสินใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาและการพัฒนาบทสนทนาด้วยตนเอง (Doff, 1992) ดังนั้น เพื่อให้กิจกรรมบทบาทสมมติมีประโยชน์สูงสุด ผู้สอนอาจมีการจัดกิจกรรมระดมความคิดว่าผู้พูดควรจะทำอย่างไรในบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด หรืออาจมีการนำเสนอคำศัพท์ที่สำคัญไว้บนบอร์ดขณะที่นักเรียนทำการแสดง นอกจากนี้อาจมีการใช้การ์ดบทบาท ผู้สอนควรอธิบายสิ่งที่อยู่บนการ์ดและเน้นย้ำกับนักเรียนให้เข้าใจบทบาทและสถานการณ์ของตนเองก่อนเริ่มการแสดง ยิ่งไปกว่านั้นผู้สอนไม่ควรเลือกบทบาทสมมติที่ยากหรือต้องใช้อารมณ์ความรู้สึกมากจนเกินไป (Porter-Ladousse, 2004) กล่าวคือ ผู้สอนควรเริ่มจากบทบาทสมมติที่ไม่ซับซ้อน เช่น การทักทาย การแลกเปลี่ยนข้อมูล และการซื้อขายสินค้า เป็นต้น

ขณะจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ ผู้สอนควรกระตุ้นนักเรียนให้แสดงให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ และหลีกเลี่ยงการเข้าไปแทรกแซงการแสดงของนักเรียน (Duxbury & Ling, 2010) และควรสนับสนุนส่งเสริมผู้เรียนอย่างเต็มที่ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนมั่นใจว่าจะไม่มีการลงโทษสำหรับการล้มเหลวหรือข้อผิดพลาดต่างๆที่เกิดขึ้นขณะทำการแสดง (Al-Saadat, 1997) และเมื่อการแสดงสิ้นสุดลง ผู้สอนควรประเมินความเข้าใจของนักเรียน โดยผู้สอนควรประเมินและตรวจสอบเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ รูปแบบประโยค และบทสนทนาของนักเรียน ซึ่งสามารถประเมินได้จากหลากหลายวิธี เช่น การให้พูดซ้ำและการให้แปลสิ่งที่นักเรียนพูด (Huang, 2008)

กล่าวโดยสรุป บทบาทของผู้สอนในการสอนแบบใช้กิจกรรมบทบาทสมมติคือการอำนวยความสะดวกแก่นักเรียน โดยการให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการแสดงบทบาทสมมติ รวมถึงการสอนคำศัพท์ ไวยากรณ์ หรือบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการแสดงบทบาทสมมติ และคอยช่วยเหลือนักเรียนในด้านต่าง ๆ และกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการพูดคุย โดยขณะที่นักเรียนมีการฝึกซ้อม ผู้สอนควรช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดและให้คำแนะนำตามสมควร และขณะที่นักเรียนทำการแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนควรทำหน้าที่เป็นผู้สังเกตการณ์และหลีกเลี่ยงการเข้าไปแทรกแซง แต่ควรให้ข้อเสนอแนะหลังจากจบการแสดง

2.3.5 ประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ผู้สอนบางคนอาจรู้สึกว่าการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติไม่เหมาะสมกับห้องเรียนเนื่องจากเป็นสาเหตุของความไร้ระเบียบและความวุ่นวายในห้องเรียน เช่น เสียงดังที่มาจาก การพูดคุย หัวเราะ และตะโกน นอกจากนี้ นักเรียนบางส่วนอาจรู้สึกกระอักกระอ่วนในการแสดงเป็นผู้อื่นหรือมีระดับความสามารถทางภาษาไม่เพียงพอ แต่ในขณะเดียวกันก็มีงานวิจัยจำนวนมากที่พูดถึงถึงประโยชน์ของกิจกรรมบทบาทสมมติที่พัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับเนื้อหาและบริบทที่แตกต่างกันได้ และสามารถใช้ได้กับทั้งวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ (Rojas, 2018) โดยมีนักวิชาการจำนวนมากที่กล่าวถึงประโยชน์หรือข้อดีของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) อธิบายถึงข้อดีของวิธีสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ดังนี้

- 1) เสริมให้บทเรียนน่าสนใจและผ่อนคลายความเครียด
- 2) สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี
- 3) สร้างเสริมความสามัคคีและช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นได้ดียิ่งขึ้น
- 4) ช่วยฝึกฝนทักษะการแก้ปัญหาและการตัดสินใจของผู้เรียน
- 5) ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
- 6) ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการปรับหรือเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรม รวมทั้งปฏิบัติตนในสังคมได้อย่างเหมาะสม

กิจกรรมบทบาทสมมตินั้นสำคัญต่อการสอนพูด เนื่องจากเป็นการให้โอกาสนักเรียนได้ฝึกสื่อสารในบริบทและบทบาททางสังคมต่าง ๆ (Neupane, 2019) การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนพูดภาษาอังกฤษมากกว่าการใช้แบบทดสอบ (Livingstone, 1983) บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้และส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน (Porter-Ladousse, 2004) นอกจากนี้ บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการปฏิสัมพันธ์ด้วยวาจารวมถึงภาษากาย เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและอาจไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมากนัก (Cornett, 1999) ดังนั้น ขณะเข้าร่วมกิจกรรมบทบาทสมมติ นักเรียนอาจมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาความคล่องแคล่วในการพูด ทั้งนี้ การฝึกพูดผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติในห้องเรียนภาษาในอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกบทสนทนาในสภาพแวดล้อมที่น่าพึงพอใจและปลอดภัยก่อนที่จะไปเผชิญหน้ากับสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน (Kowalska, 1991) อีกทั้งยังพัฒนาความคล่องแคล่วในการพูดและเสริมสร้างจินตนาการของนักเรียน

กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นการให้โอกาสนักเรียนได้แสดงเป็นผู้อื่น ซึ่งอาจช่วยให้นักเรียนมีความเขินอายน้อยลง นักเรียนที่ไม่ค่อยพูดมักจะไม่ค่อยถนัดพูดเกี่ยวกับประสบการณ์หรือเรื่องราวของตนเอง (Porter-Ladousse, 2004) ดังนั้น การที่ได้แสดงเป็นผู้อื่นอาจทำให้รู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองไม่ได้มีส่วนหรือถูกแสดงให้เห็น ส่งผลให้กล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น Furness (1976) สรุปสาระสำคัญของกิจกรรมบทบาทสมมติว่าเป็นการพัฒนาทักษะการสื่อสารและความคิดสร้างสรรค์ เพิ่มการตระหนักรู้ทางสังคม (Social Awareness) การมีอิสระทางความคิด (Independent Thinking) การพูดคุยแสดงความคิดเห็น และส่งเสริมให้ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าของศิลปะการละคร ยิ่งไปกว่านั้น กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถทำให้ผู้เรียนมีความสุขและเสนอโอกาสที่ดีในการฝึกใช้ภาษาในชีวิตจริง นอกจากนี้ยังเป็นกิจกรรมการสื่อสารที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้จนเป็นปกติวิสัย (Lucantoni, 2002) เช่นเดียวกับกับความคิดเห็นของ Holt and Kysilka (2005) ที่ว่าการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมตินั้นสนุกและสามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้จริง โดยสามารถใช้เป็นกิจกรรมส่งเสริมการสื่อสารระหว่างนักเรียน รวมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกัน

อ้างอิงจากข้อมูลข้างต้น การใช้กิจกรรมบทบาทสมตินั้นมีประโยชน์มากมาย รวมทั้งสามารถปรับใช้ได้กับทุกเพศ ทุกวัย และทุกระดับความสามารถ เป็นกิจกรรมที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร อีกทั้งยังมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการพูด นักเรียนสามารถใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบบทสนทนาและการแสดง ส่งผลให้มีความเข้าใจในบทเรียนลึกซึ้งยิ่งขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น การแสดงบทบาทสมมติเป็นการฝึกปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับบริบทสังคมและพร้อมรับมือกับสถานการณ์ตามความเป็นจริง

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

ณัฐชญา บุปผาชาติ (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่าง

ที่ใช้วิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 บทเรียน 2) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ด้านผู้เรียน และด้านสื่อการเรียนการสอน โดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลพบว่า นักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนในแต่ละหัวข้อจะพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นจากทุก ๆ หัวข้อ ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ ความคล่องคล่อง ความถูกต้อง และท่าทางน้ำเสียงประกอบคำพูด นอกจากนี้คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในด้านต่าง ๆ คือ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ด้านผู้เรียนและด้านสื่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับพึงพอใจมาก และสามารถสรุปได้ว่ากิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกภาษาใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงที่พบเจอในชีวิตประจำวัน โดยนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่เรียนง่ายขึ้น เนื่องจากได้ลงมือปฏิบัติจริง ส่งผลให้พัฒนาการทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนดีขึ้น อีกทั้งยังเอื้อให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา และเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ที่มากขึ้น

รสสุคนธ์ โทอุบล (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 2) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือผู้เรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของสถาบันสอนภาษาเมืองไทย จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 2) แผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 3) แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 4) แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และ 5) แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน

โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องจากวิธีการสอนพูดในขั้นตอนของกิจกรรมบทบาทสมมติมีความเหมาะสมและเป็นระบบ ช่วยเตรียมความพร้อมในการใช้ภาษาแก่ผู้เรียนทั้งด้านคำศัพท์ การออกเสียง และรูปประโยคที่จำเป็น ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ เข้าใจหลักและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมก่อนนำไปใช้ในกิจกรรมบทบาทสมมติ และสามารถนำไปปรับใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย นอกจากนี้ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติยังอยู่ในระดับมาก

สมฤดี คำภาชี (2564) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) บทเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 4 บทเรียน 2) แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 4 แผน 3) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 1 ชุด 4) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ 5) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการวิจัย พบว่า ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน เนื่องจากวิธีการสอนพูดในขั้นตอนของกิจกรรมบทบาทสมมตินั้นมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน ช่วยเตรียมความพร้อมในการใช้ภาษา ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ เข้าใจหลักและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมก่อนนำไปใช้ในกิจกรรมบทบาทสมมติ และสามารถนำไปปรับใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับมากที่สุด

ยุพิน บุญบันดล (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้วิดีโอภาษาอังกฤษจากยูทูปพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนอาชีวศึกษา วิทยาลัยสิงห์บุรี ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้วิดีโอภาษาอังกฤษจากยูทูปพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนอาชีวศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 วิชาคหกรรมฐานวิทยาศาสตร์ สาขางานแปรรูปอาหาร จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน

25 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) วิตีโอภาษาอังกฤษจากยูทูบ หัวข้อการแนะนำตนเอง การพูดเกี่ยวกับอาหาร และวิธีการทำแยม และ 2) การทดสอบทักษะการพูด ภาษาอังกฤษและการตอบคำถามก่อนและหลังการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า ผลคะแนนการทดสอบ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนถึง 15.8 เปอร์เซนต์

กนกวรรณ ดอนกวนเจ้า (2565) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิตีโอยูทูบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้อัตโนมัติในการพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิตีโอยูทูบที่มีประสิทธิภาพ 2) ศึกษาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารร่วมกับวิตีโอยูทูบ และ 3) ศึกษาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิตีโอยูทูบ กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคุยเชือก อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัด มหาสารคาม จำนวน 8 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิตีโอยูทูบ 2) แบบวัดทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ 3) แบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และ Wilcoxon Signed – Rank Test ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับวิตีโอยูทูบ สูงกว่าเกณฑ์

จากข้อมูลข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และวิตีทัศน์ ช่วยพัฒนาคุณภาพของการจัดการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยพัฒนาทักษะ การพูดด้านต่างๆของนักเรียน เช่น ความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ปริมาณการสื่อสาร และคุณภาพ ของการสื่อสาร เนื่องจากนักเรียนได้ฝึกพูดโดยการสวมบทบาทและแสดงตามสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งอ้างอิงจากสถานการณ์ที่นักเรียนมีโอกาสพบเจอในชีวิตจริง ทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ภายนอกห้องเรียน

2.4.2 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

Islam (2012) ได้ทำการศึกษาประสิทธิผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการส่งเสริมทักษะการพูดของผู้เรียนในห้องเรียนขนาดใหญ่ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการส่งเสริมทักษะการพูดของผู้เรียนในห้องเรียนขนาดใหญ่ ตลอดจนข้อดีและข้อเสียของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับนักศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนานาชาติแอสแตมฟอร์ด ประเทศบังกลาเทศ จำนวน 120 คน ผลการวิจัย พบว่านักศึกษา มีความกระตือรือร้นต่อกิจกรรมบทบาทสมมติ และแสดงให้เห็นถึงความสามารถทางในการพูดที่พัฒนาขึ้นเป็นอย่างมาก นักศึกษาสามารถพูดได้คล่องแคล่วและมีความมั่นใจมากขึ้น อีกทั้งยังส่งผลทางบวกแก่การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักศึกษา โดยผู้วิจัยสรุปว่ากิจกรรมบทบาทสมมติส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษา และเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สำรวจสถานการณ์ในชีวิตจริงที่หลากหลาย ช่วยให้นักศึกษาสามารถพูดได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น แม้ว่าขณะทำการแสดงในห้องเรียนจะมีความวุ่นวายหรือนักศึกษาบางส่วนมีการลืมหืมของตนเอง ทำยที่สุดแล้วก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วได้ด้วยคำแนะนำจากผู้สอนและความช่วยเหลือจากนักศึกษาคนอื่น ๆ ในห้องเรียน

Krebt (2017) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการสอนพูด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในห้องเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยแบกแดดที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 40 คน โดยแบ่งนักเรียนเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มทดลอง ซึ่งใช้การสอนแบบกิจกรรมบทบาทสมมติ และกลุ่มควบคุม ซึ่งใช้การสอนแบบดั้งเดิม ผลการวิจัย พบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่ได้ 15.27 คะแนน สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมที่ได้ 6.36 คะแนน ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมบทบาทสมมตินั้นช่วยให้ความสามารถทางการพูดของนักศึกษานั้นเพิ่มขึ้นจริง เนื่องจากนักศึกษาได้มีส่วนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจ ส่งผลให้นักศึกษามีความตั้งใจเรียนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้คลังคำศัพท์ของนักศึกษาก็เพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน เนื่องจากได้มีการเรียนรู้คำศัพท์ผ่านบทบาทและสถานการณ์ที่หลากหลาย

Neupane (2019) ได้ทำการศึกษาประสิทธิผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะทางการพูด ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลประเทศเนปาล จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาท

สมมติ และกลุ่มควบคุมที่จัดการเรียนการสอนแบบดั้งเดิมโดยใช้ไวยากรณ์เป็นฐาน กลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือใบสังเกตการณ์และแบบทดสอบการพูด ผลการวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม คือ 14.72 และ 10.52 ตามลำดับ เนื่องจากกิจกรรมบทบาทสมมติ นั้นเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกและมีความกระตือรือร้นในกระบวนการเรียนการสอน นอกจากนี้นักเรียนในกลุ่มทดลองยังประสบความสำเร็จในงานกลุ่มมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม เนื่องจากกิจกรรมบทบาทสมมติส่งผลให้นักเรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกัน นอกจากนี้ผลการศึกษา ยังยืนยันว่ากิจกรรมบทบาทสมมติเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจ ส่งผลให้นักเรียน มีความตั้งใจมากยิ่งขึ้น

Mandasari and Aminatun (2020) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการพูด ของนักศึกษาผ่านวิดีโอบล็อก ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดของนักศึกษา ที่พัฒนาขึ้นหลังจากได้เรียนภาษาอังกฤษผ่านวิดีโอบล็อก กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 40 คน รูปแบบของการวิจัยคือ การเปรียบเทียบผลของการทดสอบก่อนเรียนผ่านวิดีโอบล็อกกับผลการทดสอบหลังเรียนผ่านวิดีโอ บล็อก ผลการวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียน คือ 79.89 และคะแนนเฉลี่ย ของการทดสอบหลังเรียน คือ 86.07 ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการเรียนผ่านวิดีโอบล็อก ช่วยเพิ่ม ความสามารถในการพูดของนักศึกษา และสามารถเป็นเครื่องมือสนับสนุนการจัดการเรียน การสอนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Syafiq (2021) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเพิ่มทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านการเรียนออนไลน์ ในช่วงโควิด 19 ด้วยวิดีโอยูทูป ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้วิดีโอยูทูปในการพัฒนาทักษะ การพูดของนักศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 85 คน ที่ไม่ได้ศึกษา ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ มีการเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านการประเมินทักษะการพูดและการสัมภาษณ์ ผลการวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยของการประเมินทักษะการพูดก่อนเรียน คือ 58.8 และคะแนนเฉลี่ย ของการประเมินทักษะการพูดหลังเรียน คือ 89.8 โดยทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสูงขึ้น ในด้านความคล่องแคล่ว ด้านคำศัพท์ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ และด้านเนื้อหาแบบเรียน ตามลำดับ

จากข้อมูลข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และวิดีโอทัศน์ ส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ มีส่วนช่วยในการสอนไวยากรณ์และ คำศัพท์ แก่นักเรียน รวมทั้งช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และฝึกการทำงาน ร่วมกันของนักเรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และวีดิทัศน์ พบว่า เป็นกิจกรรมและแนวทางการสอนที่สามารถปรับใช้ได้กับทุกระดับชั้น เสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ต่อนักเรียน และนักเรียนมีความพึงพอใจและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้ ยังเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน โดยสามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ สามารถพัฒนาผู้เรียนในด้านทักษะการสื่อสารและการพูดภาษาอังกฤษได้จริง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการในลักษณะงานวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ One-Group-Pretest-Posttest Design มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่มีต่อการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

การกำหนดขอบเขตและรูปแบบการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างซ่อมบำรุง วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้อง รวมทั้งสิ้น 60 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างซ่อมบำรุง วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) อันได้แก่ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) อันได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาในการทดลองโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่เรียนในรายวิชา 20000-1202 ภาษาอังกฤษฟัง-พูด (English Listening and Speaking) โดยกำหนดทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็นการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) 2 ชั่วโมง การทดลอง 6 ชั่วโมง และการทดสอบหลังเรียน (Post-test) 2 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง

4. รูปแบบการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบกลุ่มเดียว สอบก่อนเรียนและหลังเรียน (The One Group Pretest – Posttest Design)

แผนภาพที่ 2 รูปแบบการวิจัย

เมื่อ T₁ คือ การทดสอบก่อนเรียนด้วยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

X คือ การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

T₂ คือ การทดลองหลังเรียนด้วยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย โดยแบ่งการศึกษาในขั้นตอนนี้ ออกเป็น 3 ส่วน คือ 1) การศึกษารายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2) ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและ วิดีทัศน์ และ 3) การศึกษาเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อนำข้อมูล ไปสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยในขั้นตอนที่ 2 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การศึกษารายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

รายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและในการปฏิบัติงาน โดยเน้นการเรียนรู้ หลักการออกเสียง การใช้คำศัพท์ และสำนวนในการสนทนา การใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษา ในการสื่อสาร และการใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการเรียนรู้ผ่านหัวข้อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน

2. การศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติจาก Chesler and Fox (1966) ; Harmer (2007); และ Huang (2008) จากนั้น นำมาปรับให้สอดคล้อง กับงานวิจัยนี้ ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นการมีส่วนร่วม 2) ขั้นการเรียนรู้ 3) ขั้นการฝึก ใช้ภาษา 4) ขั้นการแสดง 5) ขั้นแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งสามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ดังนี้

2.1 ขั้นการมีส่วนร่วม

ในขั้นตอนนี้ ผู้สอนมีการอธิบายหัวข้อและกิจกรรมแก่นักเรียน โดยมีการกระตุ้นความสนใจ ของนักเรียนผ่านวิดีโอที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน ซึ่งนักเรียนมีส่วนร่วมโดยการจดวลีหรือประโยคที่ได้ จากบทสนทนาในวิดีโอ อีกทั้งยังเป็นการสร้างความคุ้นเคยในการใช้ภาษาแก่นักเรียน กล่าวคือ เป็นขั้นตอนเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่บทเรียน

2.2 ขั้นการเรียนรู้

ในขั้นตอนนี้ ผู้สอนสอนคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน รวมถึงหลักการออกเสียง ที่ถูกต้อง ประกอบกับการแสดงตัวอย่างบทสนทนา และมีการถาม – ตอบ ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการ สร้างประโยคหรือบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามความสนใจของนักเรียน

2.3 ชั้นการฝึกใช้ภาษา

ชั้นตอนนี้คือการฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านแบบฝึกหัด โดยนักเรียนได้จับคู่บทสนทนาและเติมประโยคในช่องว่างเพื่อให้บทสนทนาสมบูรณ์ จากนั้น จับคู่ฝึกบทสนทนาในแบบฝึกหัด ซึ่งมีผู้สอนคอยสังเกตนักเรียนอย่างใกล้ชิด มีการแก้ไขข้อผิดพลาดหรือให้ข้อเสนอแนะตามความเหมาะสม รวมถึงสนับสนุนให้นักเรียนมีการแสดงออกทางอารมณ์ตามบทบาท และมีปฏิสัมพันธ์กับคู่ของตนเองขณะฝึกการพูด

2.4 ชั้นการแสดง

สำหรับชั้นตอนนี้ นักเรียนจับคู่กันและแสดงบทบาทสมมติตามการ์ตูนบทบาที่ได้รับ ซึ่งจะมีข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทและสถานการณ์ที่ต้องแสดง โดยให้นักเรียนออกแบบบทสนทนาด้วยตนเอง จากนั้นทำการฝึกซ้อม โดยสามารถสอบถามผู้สอนเกี่ยวกับการแสดง คำศัพท์ และประโยคที่ต้องการใช้ในการแสดงได้ ขณะที่นักเรียนทำการแสดง ผู้สอนจะไม่เข้าไปแทรกแซงการแสดงของนักเรียน

2.5 ชั้นแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

เมื่อสิ้นสุดการแสดง ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงของตนเองและเพื่อน ๆ ซึ่งผู้สอนอาจถามเกี่ยวกับการแสดงเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน และมีการแจ้งให้ทราบถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นหรือจุดที่ควรปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น รวมถึงให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียน

3. การศึกษาเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจาก Harris (1994); Brown (2004) และ Cambridge English Assessing Speaking Performance (2017) จากนั้นนำมาปรับให้สอดคล้องกับงานวิจัยนี้ โดยมีการกำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ด้านการออกเสียง (Pronunciation) ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) และด้านปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา (Interactive Communication)

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในขั้นตอนการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยจัดแบ่งรายละเอียดออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 2) การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และ 3) การศึกษานำร่อง โดยมีรายละเอียดตามหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ใช้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

- 1.1 แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ จำนวน 3 แผน
- 1.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน
- 1.3 แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
- 1.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

2. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ จำนวน 3 แผน

ผู้วิจัยได้ออกแบบแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ จำนวน 3 บทเรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1.1 ศึกษาเนื้อหาการจัดการเรียนการสอนจากหนังสือแบบเรียนรายวิชา 20000-1202 ภาษาอังกฤษฟัง-พูด (English Listening and Speaking) เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งศึกษางานวิจัยที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอน

2.1.2 สร้างแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมสมมติและวีดิทัศน์ ตามหัวข้อที่คัดเลือกจากหนังสือแบบเรียนรายวิชา 20000-1202 ภาษาอังกฤษฟัง-พูด (English Listening and Speaking) ได้แก่ 1) Greeting & Introduction 2) At the restaurant และ 3) Sickness โดยรายละเอียดรูปแบบกิจกรรมของแผนการจัดการเรียนการสอน แสดงในตาราง ดังนี้

ตารางที่ 6 รูปแบบกิจกรรมของแผนการจัดการเรียนการสอน

Unit	Learning Outcome	Language Focus	Activities
Unit 1 Greeting & Introduction (2 periods)	- Students are able to role play about greeting and introduction.	- Greeting and making an introduction	- Watching video then listing phrases and sentences - Learning about “Greeting & Introduction” - Doing matching and gap-fill exercise - Practicing the conversations - Role playing
Unit 2 At the restaurant (2 periods)	- Students are able to role play about being at the restaurant.	- Ordering foods - Taking orders - Asking for the bill	- Watching video then listing phrases and sentences - Learning about “At the restaurant” - Doing matching and gap-fill exercise - Practicing the conversations - Role playing

ตารางที่ 6 รูปแบบกิจกรรมของแผนการจัดการเรียนการสอน (ต่อ)

Unit	Learning Outcome	Language Focus	Activities
Unit 3 Sickness (2 periods)	- Students are able to role play about sickness.	- Asking about symptoms - Describing an illness - Giving suggestions - Showing empathy	- Watching video then listing phrases and sentences - Learning about “Sickness” - Doing matching and gap-fill exercise - Practicing the conversations - Role playing

2.1.3 นำแผนการจัดการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จำนวน 3 แผน ไปปรึกษาต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

2.1.4 นำผลการตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนการสอนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากการวิเคราะห์ได้ผลว่าค่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้ของแผนการจัดการเรียนการสอนทั้ง 3 แผน มีค่าที่คำนวณได้คือ 1.00 ซึ่งค่าที่คำนวณได้นั้นตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความเหมาะสมและอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ อนึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ยของคะแนน โดยคำนวณจากสูตรต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ

IOC = ดัชนีความสอดคล้อง

ΣR = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

และ N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.1.5 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนการสอนตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน แล้วนำไปทดลองในชั้นศึกษานำร่อง

2.1.6 นำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบความสามารถในการพูดทางตรง มีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ผู้เรียนจะจับคู่และจับสลากเลือกการ์ดแสดงบทบาท 1 ชุด จาก 15 ชุด ซึ่งประกอบไปด้วย 3 หัวข้อ (Greeting & Introduction, At the restaurant, Sickness) หัวข้อละ 5 ชุด โดยมีเวลาสำหรับการเตรียมตัว แต่ละคู่จะใช้เวลาในการแสดงบทบาทสมมติคู่ละ 1-3 นาที ซึ่งแบบทดสอบชุดนี้ จะใช้เป็นทั้งแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ศึกษาแบบทดสอบในส่วนของการพูดจากหนังสือแบบเรียนรายวิชา 20000-1202 ภาษาอังกฤษฟัง-พูด (English Listening and Speaking) เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการจัดทำแบบทดสอบความสามารถในการพูดทางตรง และศึกษางานวิจัยที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์มรการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน

2.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน

ซึ่งประกอบไปด้วย 3 หัวข้อ ได้แก่ 1) Greeting & Introduction 2) At the restaurant และ 3) Sickness

2.2.3 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน ไปปรึกษาต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

2.2.4 นำผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากการวิเคราะห์ที่ได้ผลว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง ที่คำนวณได้มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งค่าที่คำนวณได้นั้นตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่า มีความเหมาะสมและอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ อนึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ยของคะแนน โดยคำนวณจากสูตรต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC = ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

และ N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.2.5 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนการสอนตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะ จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน แล้วนำไปทดลองในชั้นศึกษานำร่อง

2.2.6 นำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2.3 แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1 ศึกษาเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากนั้นนำมาปรับให้สอดคล้องกับงานวิจัยนี้

2.3.2 นำข้อมูลที่ได้ศึกษาเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มาสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยประเมินแบบแยกส่วน 5 หัวข้อ คือ 1) การออกเสียง (Pronunciation) 2) คำศัพท์ (Vocabulary) 3) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และ 4) ปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา (Interactive Communication) โดยระดับคะแนนแบ่งเป็น 5 ระดับ ซึ่งมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

หัวข้อ (Topic)	ระดับคะแนน (Levels)				
	5	4	3	2	1
การออกเสียง (Pronunciation)	การออกเสียงชัดเจนและถูกต้องตามหลักการออกเสียงสูงเสียงต่ำ และการเน้นเสียงได้อย่างเหมาะสม	การออกเสียงส่วนมากมีความชัดเจนและถูกต้องตามหลักการออกเสียง	การออกเสียงค่อนข้างชัดเจน ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ แต่ยังมีที่ผิดชัดเจนในบางครั้ง	การออกเสียงไม่ชัดเจนในบางครั้ง ผู้ฟังอาจต้องถามซ้ำใจเพื่อทำความเข้าใจ	การออกเสียงไม่ชัดเจนบ่อยครั้ง ส่งผลให้ผู้ฟังไม่สามารถจับใจความได้ว่าผู้พูดต้องการสื่ออะไร
คำศัพท์ (Vocabulary)	สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน มีการใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ รวมทั้งมีความเข้าใจในระดับภาษา สำนวน และประเด็นทางวัฒนธรรม	สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน มีการใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์	สามารถสื่อความหมายได้ค่อนข้างชัดเจน เนื่องจากมีคลังคำศัพท์ที่เพียงพอ	การสื่อความหมายไม่ชัดเจนบ่อยครั้ง ต้องมีการพูดอ้อมเนื่องจากคลังคำศัพท์ที่ไม่เพียงพอ	ไม่สามารถสื่อความหมายได้ เนื่องจากคลังคำศัพท์ที่มีอยู่อย่างจำกัด

ตารางที่ 7 แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (ต่อ)

หัวข้อ (Topic)	ระดับคะแนน (Levels)				
	5	4	3	2	1
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	มีความเร็วและจังหวะ การพูดที่เหมาะสม คล่องแคล่วและราบรื่น	มีความเร็วและจังหวะ การพูดที่เหมาะสม โดยมีการพูดที่สะดุด หรือติดขัดเพียงเล็กน้อย	มีการพูดด้วยความเร็ว ที่เหมาะสม แต่ยังมี การเว้นช่วงเพื่อหยุดคิด ในบางครั้ง	มีการพูดช้าและเว้นช่วง เพื่อหยุดคิดในบางครั้ง ยกเว้นประโยคที่สั้น ไม่ซับซ้อน หรือใช้บ่อย	มีการพูดช้าและเว้นช่วง เพื่อหยุดคิดบ่อยครั้ง ทำให้บทสนทนาขาด การต่อเนื่อง ผู้ฟัง ไม่สามารถ จับใจความได้
ปฏิสัมพันธ์ในการ สนทนา (Interactive Communication)	มีปฏิสัมพันธ์กับคู่ สนทนา สามารถโต้ตอบ บทสนทนากันได้ อย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ต้องอาศัย การท่องจำ มีการใช้ ภาษากายหรือท่าทาง ประกอบ	มีปฏิสัมพันธ์กับคู่ สนทนา สามารถโต้ตอบ บทสนทนากันได้ อย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ต้องอาศัย การท่องจำ	มีปฏิสัมพันธ์กับคู่ สนทนา สามารถโต้ตอบ บทสนทนากันได้ อย่างเป็นธรรมชาติ โดยอาศัยการท่องจำ เพียงเล็กน้อย	มีปฏิสัมพันธ์กับคู่ สนทนาเพียงเล็กน้อย เน้นการโต้ตอบบท สนทนาแบบท่องจำ	ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับคู่ สนทนา เป็นการศึกษา โต้ตอบตามการท่องจำ บทสนทนา
รวมทั้งสิ้น 20 คะแนน					

2.3.3 นำแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ไปปรึกษาต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

2.3.4 นำผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากการวิเคราะห์ได้ผลว่าค่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งค่าที่คำนวณได้นั้นตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความเหมาะสมและ อยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ อนึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ยของคะแนน โดยคำนวณจากสูตรต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC = ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

และ N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.3.5 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนการสอนตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะ จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน แล้วนำไปทดลองในชั้นศึกษานำร่อง

2.3.6 นำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ โดยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของนักเรียน และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.4.1 ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจตามวิธีของ Likert (Best, 1986) เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดและสร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดค่าระดับของคำตอบในแบบสอบถามความพึงพอใจออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

พึงพอใจมากที่สุด	ให้ค่าระดับเท่ากับ	5
พึงพอใจมาก	ให้ค่าระดับเท่ากับ	4
พึงพอใจปานกลาง	ให้ค่าระดับเท่ากับ	3
พึงพอใจน้อย	ให้ค่าระดับเท่ากับ	2
พึงพอใจน้อยที่สุด	ให้ค่าระดับเท่ากับ	1

2.4.2 กำหนดโครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนโดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน จำนวน 3 ข้อ 2) ด้านเนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน จำนวน 3 ข้อ และ 3) ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ จำนวน 3 ข้อ ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 โครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

โครงสร้างเนื้อหา	ข้อความ
1. ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน	1. กิจกรรมก่อนการสอนช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจและความสนใจให้แก่นักเรียน 2. กิจกรรมระหว่างการสอนช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระในแต่ละบทที่เหมาะสม 3. กิจกรรมหลังการสอนช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 8 โครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ (ต่อ)

โครงสร้างเนื้อหา	ข้อความ
1. ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน (ต่อ)	4. กระบวนการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
2. ด้านเนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน	5. ลำดับการนำเสนอมีความเหมาะสม 6. การจัดการเรียนการสอนมีเนื้อหาที่เหมาะสม 7. การจัดการเรียนการสอนมีเนื้อหาที่ตรงความสนใจของนักเรียน 8. เนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์	9. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ 10. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ส่งเสริมความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน 11. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นและสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ 12. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

2.4.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ไปปรึกษาต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ การสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

2.4.4 นำผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่า ดัชนี ความ สอด คล้อง ของ เครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากการวิเคราะห์ได้ผลว่าค่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งค่าที่คำนวณได้นั้นตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความเหมาะสมและอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ อนึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ยของคะแนน โดยคำนวณจากสูตรต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

$$IOC = \text{ดัชนีความสอดคล้อง}$$

$$\sum R = \text{ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ}$$

$$\text{และ } N = \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด}$$

2.4.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียน การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน แล้วนำไปทดลองในชั้นศึกษานำร่อง

2.4.6 นำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

3. การศึกษานำร่อง

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องของเครื่องมือแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป ดังนี้

3.1 การทดลองแบบภาคสนาม (Field group tryout)

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไปทดสอบกับผู้เรียน โดยคัดเลือกผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยคัดเลือกจากห้องเรียนในแผนกเดียวกัน กับกลุ่มตัวอย่าง มาทำแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลปรากฏดังนี้

ตารางที่ 9 ตารางแสดงผลคะแนนการทดลองภาคสนาม (Field group tryout)

ผู้เรียน คนที่	คะแนน (20)		ผลต่าง ของ คะแนน	ผู้เรียน คนที่	คะแนน (20)		ผลต่าง ของ คะแนน
	ก่อน เรียน	หลังเรียน			ก่อน เรียน	หลังเรียน	
1	6	9	3	16	15	18	3
2	12	15	3	17	13	17	4
3	10	14	4	18	12	15	3
4	13	15	2	19	14	17	3
5	11	14	3	20	16	18	2
6	14	17	3	21	15	17	2
7	9	13	4	22	8	12	4
8	12	15	3	23	14	16	2
9	11	14	3	24	10	13	3
10	15	18	3	25	9	13	4
11	14	17	3	26	8	11	3
12	12	15	3	27	14	16	2
13	13	17	4	28	15	17	2
14	11	15	4	29	11	14	3
15	8	11	3	30	10	13	3
ผลรวมของคะแนนเฉลี่ย					11.83	14.87	3.03
ผลรวมของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)					2.57	2.30	0.67

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัยกับกลุ่มทดลองแบบภาคสนาม จำนวน 30 คน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบ วัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนเท่ากับ 11.83 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.57 และค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนเท่ากับ 14.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.30 จากการเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดก่อนเรียน และหลังเรียน เท่ากับ 3.03 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.67

จากการทดลอง ผู้วิจัยพบข้อบกพร่องและได้หาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) นักเรียนบางส่วนขาดความกระตือรือร้นในการเรียนและมีนักเรียนบางส่วนที่ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงต้องกระตุ้นผู้เรียนโดยการถามคำถามและคอยเสริมสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน

2) นักเรียนบางส่วนยังไม่เข้าใจการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียน ผู้วิจัยจึงต้องเน้นย้ำและชี้แจงขั้นตอนหรือสิ่งที่ต้องการให้นักเรียนปฏิบัติให้ชัดเจนก่อนเริ่มทำกิจกรรม อีกทั้ง นักเรียนบางส่วนไม่เข้าใจในเนื้อหาหรือไม่ฝีกออกเสียงในห้องเรียน ผู้วิจัยจึงต้องอธิบายอย่างละเอียดมากยิ่งขึ้น คอยถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ และให้นักเรียนทุกคนได้ฝีกออกเสียง

3) ในระหว่างการแสดงบทบาทสมมตินักเรียนจำนวนมากไม่สามารถจำบทสนทนาที่ออกแบบไว้ได้ ส่งผลให้ไม่สามารถพูดและทำการแสดงได้อย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงปรับปรุงแก้ไขโดยการให้นักเรียนดูการ์ดแสดงบทบาทขณะแสดงได้ เนื่องจากการ์ดแสดงบทบาทมีข้อมูลเบื้องต้นที่ช่วยให้ นักเรียนสามารถจำบทสนทนาที่ออกแบบไว้ได้มากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยลดความประหม่าและความกังวลขณะแสดงบทบาทสมมติได้

4) ขณะที่นักเรียนคิดออกแบบบทสนทนา มีนักเรียนจำนวนมากสอบถามคำศัพท์หรือประโยคที่อยู่นอกเหนือจากที่สอน ผู้วิจัยจึงเพิ่มคำศัพท์หรือประโยคลงในเอกสารประกอบการสอน

5) การ์ดแสดงบทบาทเป็นกระดาษแข็งที่ยับและฉีกขาดได้ง่าย ผู้วิจัยจึงปรับปรุงแก้ไขโดยการเคลือบการ์ดแสดงบทบาท ส่งผลให้มีความทนทานมากยิ่งขึ้น สามารถใช้งานได้หลายครั้งและทำความสะอาดได้ง่าย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยปฐมนิเทศนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน รูปแบบการจัดการเรียนการสอน วิธีการทดสอบ และการวัดและประเมินผล ใช้เวลาในการเก็บข้อมูล 5 คาบเรียน คาบเรียนละ 2 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็นการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) 1 คาบเรียน การทดลอง 3 คาบเรียน ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติและวีดิทัศน์ จำนวน 3 บทเรียน และการทดสอบหลังเรียน (Post-test) 1 คาบเรียน

2. นักเรียนทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หัวข้อในแบบทดสอบการพูดมี 3 หัวข้อ Greeting & Introduction, At the restaurant, Sickness) หัวข้อละ 5 ชุด โดยมีเวลาสำหรับการเตรียมตัว แต่ละคู่จะใช้เวลาในการแสดงบทบาทสมมติคู่ละ 1-3 นาที โดยใช้แบบการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในการให้คะแนน

3. ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ จำนวน 3 บทเรียน โดยปฏิบัติตามแผนการสอนที่ได้สร้างและพัฒนาไว้อย่างเป็นขั้นตอน

4. นักเรียนทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หัวข้อในแบบทดสอบการพูดมี 3 หัวข้อ Greeting & Introduction, At the restaurant, Sickness) หัวข้อละ 5 ชุด โดยมีเวลาสำหรับการเตรียมตัว แต่ละคู่จะใช้เวลาในการแสดงบทบาทสมมติคู่ละ 1-3 นาที โดยใช้แบบการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในการให้คะแนน

5. ผู้วิจัยนำผลการสอบพูดก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ มาเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน

6. นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติและวีดิทัศน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นผู้วิจัยนำผลไปวิเคราะห์และแปรผลเพื่อสรุประดับ ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยเสร็จสิ้นการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดที่ได้ทั้งหมด มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

1. การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้สถิติในการหาค่าดัชนี ความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของเครื่องมือวิจัย จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งถือว่าค่าที่คำนวณได้ตั้งแต่ 0.5 มีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC = ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

และ N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มนักเรียน ตัวอย่างก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ใช้สูตรการคำนวณ t-test Dependent ดังนี้

$$t = \frac{\bar{d}}{S_d / \sqrt{n}}$$

เมื่อ d คือ ความแตกต่างของความแปรปรวนแต่ละคู่

n คือ จำนวนคู่

\bar{d} คือ ค่าเฉลี่ยของ d

S_d คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ d

3. การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของกลุ่มนักเรียนตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิถีทัศน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้สูตรการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากนั้นนำผลที่ได้ไปแปลความหมายตามเกณฑ์ของ Likert (Best, 1986)

การหาค่าเฉลี่ย

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{x} คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

x คือ คะแนน (ข้อมูล)

n คือ จำนวนของมูลในกลุ่มตัวอย่าง

การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x_i - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

เมื่อ S.D. คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

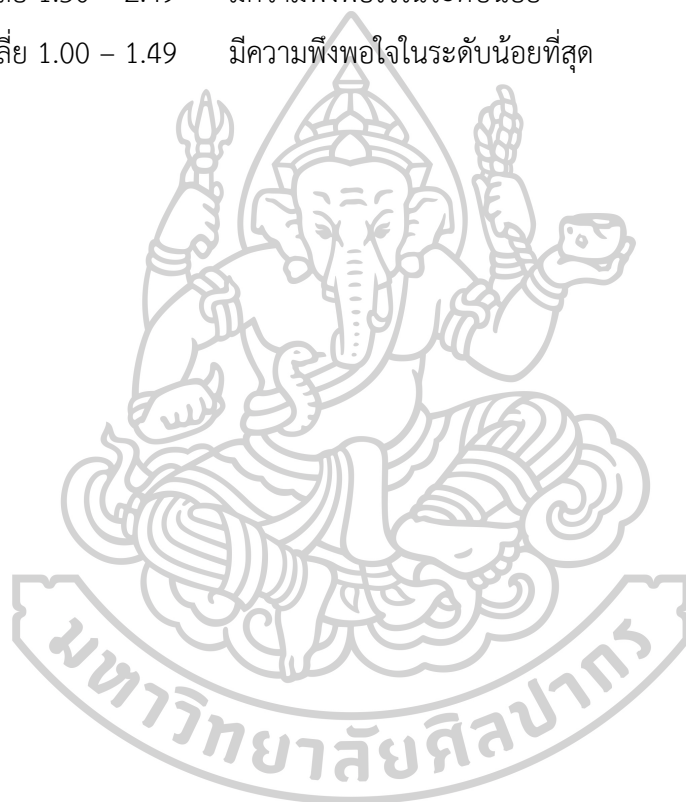
x_i คือ คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มข้อมูล

\bar{x} คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนในกลุ่มข้อมูล

n คือ จำนวนทั้งหมด

4. การแปลความหมายระดับความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและ
วิธีทัศน์ ผู้วิจัยนำผลคะแนนจากแบบสอบถามความพึงพอใจไปเทียบกับเกณฑ์ของ Likert (Best, 1986)
แปลความหมายระดับความพึงพอใจ โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายตามระดับค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00	มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49	มีความพึงพอใจในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49	มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49	มีความพึงพอใจในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49	มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นการวิจัยที่มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการดำเนินการวิจัย ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ผลการเปรียบเทียบการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์
2. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเปรียบเทียบการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

ในการตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 ซึ่งกำหนดว่า เพื่อเปรียบเทียบการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เข้าทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ซึ่งแบบทดสอบก่อนเรียนสำหรับงานวิจัยนี้เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแบบตรง คะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยให้กลุ่มตัวอย่างจับคู่และจับสลากเลือกการ์ดแสดงบทบาท 1 ชุด จาก 15 ชุด ซึ่งประกอบไปด้วย 3 หัวข้อ (Greeting & Introduction, At the restaurant, Sickness) หัวข้อละ 5 ชุด โดยมีเวลาสำหรับการเตรียมตัว แต่ละคู่จะใช้เวลาในการแสดงบทบาทสมมติคู่ละ 1-3 นาที โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบการพูด จากนั้นผู้วิจัยจึงนำคะแนนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาหาผลต่าง (D)

ของคะแนน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ และผลต่างของคะแนนในการสอบ (D)

ผู้เรียน คนที่	คะแนน (20)		ผลต่าง ของ คะแนน	ผู้เรียน คนที่	คะแนน (20)		ผลต่าง ของ คะแนน
	ก่อน เรียน	หลังเรียน			ก่อน เรียน	หลังเรียน	
1	8	12	4	16	11	16	5
2	12	17	5	17	14	17	3
3	9	14	5	18	12	18	6
4	15	18	3	19	16	17	1
5	6	14	8	20	12	16	4
6	14	16	2	21	13	17	4
7	8	13	5	22	9	13	4
8	12	18	6	23	12	17	5
9	13	17	4	24	15	17	2
10	12	17	5	25	8	14	6
11	13	17	4	26	6	11	5
12	14	17	3	27	12	16	4
13	13	18	5	28	13	16	4
14	13	16	3	29	8	12	4
15	6	11	5	30	9	14	5
ผลรวมของคะแนนเฉลี่ย					11.20	15.53	4.33
ผลรวมของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)					2.78	2.16	1.34

จากตารางที่ 10 พบว่า คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 30 คน สูงขึ้นหลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ โดยพบว่าการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแบบตรงก่อนเรียน

เท่ากับ 11.20 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.78 และค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแบบตรงหลังเรียนเท่ากับ 15.53 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.16 จากการเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนจากการทำแบบทดสอบทักษะการพูดแบบตรงก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 4.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.34

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้นำผลการทดสอบไปวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสถิติทดสอบ t แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent) เพื่อประเมินผลการทดลองการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ด้วยการทดสอบ t แบบจับคู่ (n=30)

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	\bar{D}	S.D. (D)	t	df	p-value
ก่อนเรียน	20	11.20	2.78	4.33	1.34	-17.61	29	.000
หลังเรียน	20	15.53	2.16					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 11 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ มีค่าเท่ากับ 15.53 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 11.20 คะแนนผลต่างเฉลี่ย (\bar{D}) ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.33 และค่าสถิติทดสอบ t มีค่าเท่ากับ -17.61 ($p < 0.05$) จากค่าสถิติดังกล่าวแสดงว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ มีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ในการตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 ที่กำหนดว่า เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ หลังจากที่ได้รับชมทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้แล้ว หลังจากนั้น นำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 12 คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล	ลำดับที่
ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน	4.20	0.47	มาก	(1)
1. กิจกรรมก่อนการสอนช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจและความสนใจให้นักเรียน	4.33	0.66	มาก	3
2. กิจกรรมระหว่างการสอนช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระในแต่ละบทที่เหมาะสม	4.37	0.76	มาก	2
3. กิจกรรมหลังการสอนช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษ	3.90	0.84	มาก	9
4. กระบวนการจัดการเรียนการสอน ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน	4.20	0.71	มาก	7
ด้านเนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน	4.14	0.49	มาก	(2)
5. ลำดับเนื้อหาที่มีความเหมาะสม	4.40	0.72	มาก	1
6. การจัดการเรียนการสอนมีเนื้อหาที่เหมาะสม	4.23	0.82	มาก	6
7. การจัดการเรียนการสอนมีเนื้อหาที่ตรงความสนใจของนักเรียน	3.83	0.91	มาก	11

ตารางที่ 12 คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรม บทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน (ต่อ)

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล	ลำดับที่
8. เนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	4.10	0.80	มาก	8
ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์	4.08	0.49	มาก	(3)
9. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติและวีดิทัศน์ กระตุ้นให้นักเรียน เกิดความสนใจในการเรียนรู้	3.90	0.96	มาก	9
10. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ส่งเสริม ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	4.33	0.76	มาก	3
11. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ส่งเสริมให้นักเรียน มีความรู้ความเข้าใจในการพูดภาษาอังกฤษ มากขึ้น และสามารถนำไปปรับใช้ ในชีวิตประจำวันได้	3.80	1.03	มาก	12
12. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ส่งเสริม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	4.27	0.83	มาก	5
รวมเฉลี่ยทั้งหมด	4.14	0.31	มาก	

จากตารางที่ 12 พบว่า ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน มีความพึงพอใจต่อกิจกรรม บทบาทสมมติและวีดิทัศน์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.31) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง สามารถเรียงลำดับจากมากที่สุดถึงน้อยที่สุด ได้ดังนี้ ลำดับที่ 1 ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.20$ S.D. = 0.47) ลำดับที่ 2 ด้านเนื้อหาสาระของ

การจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.14$ S.D. = 0.49) และลำดับที่ 3 ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ($\bar{X} = 4.08$ S.D. = 0.49)

จากการวิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ในแต่ละด้าน พบว่า

1. ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอน อยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.20$, S.D.= 0.47) โดยรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 2 กิจกรรมระหว่างการสอนช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระในแต่ละบทที่เหมาะสม ($\bar{X} = 4.37$, S.D.= 0.76) รองลงมาคือ ข้อที่ 1 กิจกรรมก่อนการสอนช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจและความสนใจให้แก่ นักเรียน ($\bar{X} = 4.33$, S.D.= 0.66) และข้อที่ 4 กระบวนการจัดการเรียนการสอน ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ($\bar{X} = 4.20$, S.D.= 0.71) และรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 3 กิจกรรมหลังการสอนช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.90$, S.D.= 0.84)

2. ด้านเนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน โดยกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อเนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D.= 0.49) โดยรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 5 ลำดับเนื้อหา มีความเหมาะสม ($\bar{X} = 4.40$, S.D.= 0.72) รองลงมาคือ ข้อที่ 6 การจัดการเรียนการสอนมีเนื้อหาที่เหมาะสม ($\bar{X} = 4.23$, S.D.= 0.82) และข้อที่ 8 เนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ($\bar{X} = 4.10$, S.D.= 0.80) และรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 7 ($\bar{X} = 3.83$, S.D.= 0.91)

3. ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ อยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.08$, S.D.= 0.49) โดยรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 10 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ส่งเสริมความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ($\bar{X} = 4.33$, S.D.= 0.76) รองลงมาคือ ข้อที่ 12 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ($\bar{X} = 4.27$, S.D.= 0.83) และข้อที่ 9 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.90$, S.D.= 0.96) และรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 11 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X} = 3.80$, S.D.= 1.03)

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจจากแบบประเมินตอนที่ 2 ผู้เรียนได้ให้ข้อเสนอแนะต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ คือ เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน มีความน่าสนใจ ช่วยให้นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม นักเรียนบางกลุ่มเสนอให้เป็นการแสดงต่อหน้าผู้สอน เนื่องจากยังไม่มี ความมั่นใจหรือความกล้าแสดงออกมากพอที่จะแสดงต่อหน้าเพื่อน ๆ ในห้องเรียน และต้องการให้มีเวลาเตรียมตัวและฝึกซ้อมมากขึ้น ซึ่งสามารถยกตัวอย่างได้ ดังนี้

“ได้พูดภาษาอังกฤษเยอะมาก” นักเรียนคนที่ 4

“ได้รับความรู้เยอะมากครับ” นักเรียนคนที่ 23

“ชอบวิดีโอที่ให้อ่านดูหลายๆเลยคะ” นักเรียนคนที่ 15

“ไม่ค่อยกล้าพูดหน้าห้องครับ ถ้าเป็นการสอบพูดแค่กับอาจารย์จะดีกว่า” นักเรียนคนที่ 20

“role play สนุกมากคะ ชอบที่ได้พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ” นักเรียนคนที่ 16

“อยากให้สอนมากขึ้นครับ รู้สึกว่าเรียนน้อย แต่ทำกิจกรรมเยอะ” นักเรียนคนที่ 12

“ควรให้เวลาสำหรับการคิดประโยคมากขึ้น” นักเรียนคนที่ 6

“สนุกที่ได้ลองทำอะไรใหม่ ๆ” นักเรียนคนที่ 27

“ชอบที่เป็นการเรียนที่ไม่เครียด เอาความรู้ไปใช้ได้จริง” นักเรียนคนที่ 9

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่มีต่อการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ฟัง-พูด (English Listening and Speaking) จำนวน 30 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ด้วยวิธีจับสลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม จำนวน 1 ห้องเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ จำนวน 3 แผน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน
3. แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test dependent) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

การดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ครั้งที่ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองกับผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอน ให้คำแนะนำและคำปรึกษาผู้เรียนด้วยตนเอง การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็นการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) 2 ชั่วโมง การทดลอง 6 ชั่วโมง และการทดสอบหลังเรียน (Post-test) 2 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง

ก่อนเริ่มบทเรียนผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) เป็นแบบทดสอบการพูดแบบตรง ซึ่งแบบทดสอบดังกล่าวสอดคล้องกับเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ กลุ่มตัวอย่างสอบโดยการจับคู่และจับสลากเลือกการ์ดแสดงบทบาท 1 ชุด จาก 15 ชุด ซึ่งประกอบไปด้วย 3 หัวข้อ (Greeting & Introduction, At the restaurant, Sickness) หัวข้อละ 5 ชุด โดยมีเวลาสำหรับการเตรียมตัว แต่ละคู่จะใช้เวลาในการแสดงบทบาทสมมติคู่ละ 1-3 นาที จากนั้นผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีการเรียนและข้อตกลงต่าง ๆ ในการเรียน เมื่อจัดการเรียนการสอนจนครบ 3 แผน นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับก่อนเรียน และทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ 1) ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ โดยใช้สถิติ t-test และ 2) วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวิดีโอ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยนำค่าระดับที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากนั้น นำไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ของ Likert (Best, 1986)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและ วิตทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิตทัศน์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวิตทัศน์ อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิตทัศน์ เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ หลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิตทัศน์สูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก

- 1.1 กิจกรรมบทบาทสมมติส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น เกิดการทำงานแบบร่วมมือ (Collaboration) มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และช่วยเหลือซึ่ง กันและกัน กิจกรรมบทบาทสมมติไม่เพียงแต่ส่งเสริมความสามารถในการพูด แต่ยังส่งเสริม ความสามารถด้านการอ่านและการเขียน จากการอ่านการ์ตูนและเขียนออกแบบบท สนทนา และส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง จากการฟังเพื่อโต้ตอบขณะทำการแสดง ส่งผลให้ นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น เอื้อต่อการเรียนรู้และกระตุ้นให้นักเรียน ได้มีส่วนร่วมในห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Holt and Kysilka (2005) ที่ว่าการสอนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมตินั้นสนุกและสามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้จริง โดยสามารถใช้เป็นกิจกรรมส่งเสริม การสื่อสารระหว่างนักเรียน รวมทั้งแสดงให้เห็นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกัน และ สอดคล้องกับ Livingstone (1983) ที่กล่าวว่ากิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการพูด ที่ช่วยพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารในห้องเรียน ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษา ที่อาจจะต้องใช้ภายนอกห้องเรียน ผ่านบริบทหรือประสบการณ์ที่จำลองมาจากประสบการณ์ ในชีวิตจริง

1.2 การใช้วีดิทัศน์ประกอบการจัดการเรียนการสอนดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้ดี อีกทั้งยังมีส่วนช่วยในการฝึกฝนภาษาอังกฤษของนักเรียน เช่น การเรียนรู้คำศัพท์ การออกเสียง และการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากการรับรู้ภาพและเสียงช่วยให้นักเรียนจดจำเนื้อหาได้มากยิ่งขึ้น และเป็นการเรียนรู้ในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย สนุกสนาน ซึ่งสอดคล้องกับ Harrison and Hummel (2010) ที่กล่าวว่าวีดิทัศน์ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์และความสามารถของนักเรียน เนื่องจากช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ และทำให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนมีความน่าสนใจและสนุกมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ Surtikanti (2019) ที่กล่าวว่าวีดิทัศน์เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้นักเรียนได้เห็นการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ และสามารถใช้ในการส่งเสริมความสามารถด้านการพูดและฟังได้

1.3 กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ส่งเสริมการฝึกฝนการพูดในชั้นเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดและพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง อีกทั้งยังสนับสนุนให้นักเรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการสอนพูดของ Harmer (2011) ที่นักเรียนจะได้รับโอกาสในการฝึกพูดภาษาอังกฤษในชีวิตจริงและเสริมสร้างความมั่นใจผ่านสถานการณ์ที่กำหนด สามารถนำความรู้ที่เรียนมาประยุกต์ใช้กับข้อเสนอแนะที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการพูด และสอดคล้องกับ Brown (2011) ที่กล่าวว่าการสอนพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการสื่อสารผ่านกิจกรรมในห้องเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในรูปแบบการสื่อสารที่แท้จริง โดยคุณสมบัติของกิจกรรมการสอนพูดที่ประสบความสำเร็จคือนักเรียนต้องมีส่วนร่วมเท่า ๆ กัน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ เนื่องจากต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ รูปแบบประโยค การออกเสียง และเห็นตัวอย่างผ่านวีดิทัศน์ ก่อนที่จะนำมาสร้างสรรค์เป็นบทสนทนาและการแสดงของตนเอง ได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียน ฝึกพูดภาษาอังกฤษที่สามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวันผ่านบรรยากาศที่สนุกสนาน ผ่อนคลาย และสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับ ไปใช้นอกห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. จากผลการวิจัยข้อที่ 2 พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์อยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน ด้านเนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจาก ผู้วิจัยได้เน้นกระบวนการจัดการเรียนการสอนเป็นสำคัญ โดยกิจกรรมก่อนเรียน กิจกรรมระหว่างเรียน และกิจกรรมหลังเรียน สนับสนุนให้นักเรียนได้ฝึกฝน

การพูดภาษาอังกฤษ และส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างต่อเนื่อง อีกทั้ง ผู้วิจัยได้เลือกหัวข้อการจัดการเรียนการสอนจากหนังสือแบบเรียน ส่งผลให้มีเนื้อหาสาระที่เชื่อมโยงกับเนื้อหาในบทเรียนและสอดคล้องกับโครงสร้างหลักสูตร นอกจากนี้ กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์นั้นมีประโยชน์มากมาย เป็นกิจกรรมที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร สามารถปรับใช้ได้กับทุกเพศ ทุกวัย และทุกระดับความสามารถ กิจกรรมบทบาทสมมตินั้นสนุกและสามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้จริง โดยสามารถใช้เป็นกิจกรรมส่งเสริมการสื่อสารระหว่างนักเรียน รวมทั้งแสดงให้เห็นนักเรียนเห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Neupane (2019) ที่ศึกษาประสิทธิผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะทางการพูด ยืนยันว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจ ส่งผลให้นักเรียนมีความตั้งใจมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ Tursunbaevna (2022) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของวีดิทัศน์ว่ามีความน่าสนใจ สามารถกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ได้ดี ตลอดจนช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและสนุกสนาน

ข้อเสนอแนะ

จากการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ และการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1. ผู้สอนควรเตรียมความพร้อมสำหรับกิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ให้ครบถ้วน เช่น แผนการจัดการเรียนการสอน วีดิทัศน์ แบบฝึก และการ์ดแสดงบทบาท ให้จัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คอยดูแลและให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียน สนับสนุนให้การจัดการเรียนรู้เกิดคุณภาพสูงสุด
2. ก่อนการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนควรชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเรียนให้ชัดเจน คำศัพท์ ประโยค และเนื้อหาควรมีความเหมาะสมกับบทเรียนและระดับของนักเรียน
3. ผู้สอนจะต้องสังเกต และดัดศักยภาพของนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษให้ได้มากที่สุด โดยผู้สอนควรใช้วีดิทัศน์ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน รวมทั้งควรสอบถามนักเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในเนื้อหาและกิจกรรม

4. ก่อนจบการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนควรทบทวนความรู้และสรุปเนื้อหาสาระที่ได้จากการเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมแสดงความคิดเห็น รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียน เพื่อนำไปปรับใช้กับการจัดการเรียนการสอนครั้งถัดไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวิถีทัศน์เพื่อส่งเสริมความสามารถในด้านการฟัง การอ่าน และการเขียน ตลอดจนนำไปปรับใช้กับผู้เรียนในระดับชั้นอื่น ๆ
2. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาการใช้วิถีทัศน์เพื่อการจัดการเรียนการสอนที่ผสมผสานทั้งออนไลน์และออนไซต์ (Hybrid Learning) เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

รายการอ้างอิง

- Al-Saadat, A. (1997). Role playing for inhibited students in paternal communities. *English Teaching Forum* 35(3).
- Al-Senaidi, S. A. (2009). Using role play to promote oral fluency. 66-72.
- Aridha, A. (2018). The use of animation video in improving vocabulary of the second grade student of SMP negeri 6 watampone. *TEFLIN*, 65(1), 41-45.
- Bailey, K. M. (2005). *Practical English language teaching: speaking*. McGraw-Hill.
- Bailey, K. M., & Savage, L. (1994). *New ways in teaching speaking*. Teachers of English to Speakers of Other Languages.
- Best, J. W. (1986). *Research in education*. Prentice Hall Inc.
- Brewster, J., Ellis, G., & Girard, D. (2003). *The primary English teacher's guide*. Penguin English.
- Brown, A. L. (1994). The advancement of learning. *Educational Researcher* 23(8), 4-12.
- Brown, A. L. (2011). *Guide to public speaking*. Pearson.
- Brown, D. (2001). *Teaching by principles*. Prentice Hall.
- Brown, H. D. (2004). *Language assessment: principles and classroom practices*. Longman.
- Burns, A. (2013). A holistic approach to teaching speaking in the language classroom. In.
- Bygate, M. (1987). *Speaking*. Oxford University Press.
- Byrne, D. (1986). *Teaching oral English*. Longman.
- Cameron, L. (2001). *Teaching languages to young learners*. Cambridge University Press.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. *Applied Linguistics*, 1, 1-47.
- Chaney, A. L. (1998). *Teaching oral communication in grades K-8*. Allyn and Bacon.
- Chen-jun, W. (2006). *Designing communicative tasks for college English courses* [Chongqing Normal University].
- Chesler, M., & Fox, R. (1966). *Role-playing methods in the classroom*. Science Research Associates Inc.
- Clement, A., & Murugavel, T. (2018). English for the workplace: The importance of

- English language skills for effective performance. *The English Classroom* 20(1), 1-15.
- Cornett, C. E. (1999). *Whole language, whole learning*. Phil Deltte Kappa Educational Foundation.
- Dakowska, M. (2005). *Teaching English as a foreign language: A guide for professionals*. Wydawnictwo Naukowe Pwn.
- Davies, P. (1990). The use of drama in English language teaching. *TESL Canada Journal*, 8(1), 87-99.
- Davis, P., & Rinvolucris, M. (2002). *Dictation. New methods, new possibilities*. Cambridge University Press.
- Dickson, P. S. (1989). Acting French: drama techniques in the second language classroom. *The French Review* 63(2), 300-311.
- Doff, A. (1992). *Teach English: A training course for teachers: Trainer's handbook*. Cambridge University Press.
- Duxbury, J., & Ling, T. (2010). The effects of cooperative learning on foreign language anxiety: a comparative study of Taiwanese and American universities. *International Journal of Instruction* 3(1), 4-18.
- Furness, P. (1976). *Role play in the elementary school: A handbook for teachers*. Hart Pub. Co.
- Goh, C. M., & Burns, A. (2012). *Teaching Speaking: A Holistic Approach*. Cambridge University Press.
- Goldstein, B., & Driver, P. (2015). *Language learning with digital video*. Cambridge University Press.
- Harmer, J. (2007). *How to teach english*. Pearson Education Limited.
- Harmer, J. (2011). *The practice of English language teaching*. Pearson Longman.
- Harmer, J. (2012). *Essential teacher knowledge*. Pearson Education Limited.
- Harper-Whalen, S., & Morris, S. (2005). Using a role play activity in training. *Training Solutions* 9, 1-4.
- Harris, D. (1994). *Teaching English as a second language*. McGraw-Hill Inc.
- Harrison, H. L., & Hummel, L. J. (2010). Incorporating animations concepts and principles in STEM education. *The Technology Teacher* 69(8), 20-25.

- Heaton, J. (1978). *Writing English language test*. Longman.
- Hendriyani. (2021). Animated films as fun English learning media. In.
- Holt, L. C., & Kysilka, M. (2005). *Instructional patterns: strategies for maximizing student learning*. Sage Publications.
- Huang, I., Y., . (2008). Role play for ESL/EFL children in the English classroom. *The Internet TESL Journal*, 14(2).
- Huebner, T. (1960). *Audio-visual technique in foreign language*. Cambridge University Press.
- Hughes, R. (2006). *Spoken English, TESOL and applied linguistics*. Palgrave Macmillan.
- Islam, P. (2012). Effectiveness of role play in enhancing the speaking skills of the learners in a large classroom: An investigation of tertiary level students. *Stamford Journal of English*, 7, 218-233.
- Joyce, B., & Weil, M. (2003). *Models of teaching* (5th ed.). Prentice Hall Private Limited.
- Kowalska, B. (1991). *Let them talk in English*. Wydawnictwo Szkolne i Pedagogiczne.
- Krebt, D. (2017). The effectiveness of role play techniques in teaching speaking for EFL college students. *Journal of Language Teaching and Research* 8(5), 863-870.
- Kuśnierek, A. (2015). Developing students' speaking skills through role-play. *World Scientific News* 7, 73-111.
- Lavalle, P. I., & Briesmaster, M. (2017). The study of the use of picture descriptions in enhancing communication skills among the 8th-Grade students-learners of English as a foreign language. In.
- Leaver, L., & Willis. R. (2004). *Task-based instruction in foreign language education*. Georgetown University Press.
- Levelt, W. J. (1993). Speaking: From intention to articulation. In.
- Livingstone, C. (1983). *Role play in language learning*. Longman.
- Lonergan. (2013). *Curriculum instruction and materials in English on teaching concepts, findings, and implications*. McCutcheon Publishing Corporation.
- Lowe, R. K. (2004). Animation and learning: Value for money. Beyond the comfort zone. *Proceeding of the 21st ASCILITE Conference. Department of Education Curtin University*, 558-561.
- Lucantoni, P. (2002). *Teaching and assessing skills in English as a second language*.

Cambridge University Press.

Luoma, S. (2004). *Assessing speaking*. Cambridge University Press.

Mackey, A. (2002). Beyond production: Learners' perceptions about interactional processes. *International Journal of Educational Research*, 37(4), 379-394.

Mandasari, B., & Aminatun, D. (2020). Improving student's speaking performance through vlog. *Journal of English Teaching and Research* 5(2), 136-142.

Ments, M. (1999). *The effective use of role play*. Kogan Page.

Miina, O. (2014). *Effects of using English in business communication in 14 Japanese-based multinational corporations* University of Oulu].

Nelson, P. (2001). *Confidence in public speaking: Student study guide* (7th ed.). Roxbury Pub Co.

Neupane, B. (2019). Effectiveness of role play in improving speaking skill. *Journal of NELTA Gandaki*, 1, 11-18.

Nunan, D. (1989). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge university press.

Nunan, D. (1999). *Second language teaching & learning*. MA: Heinle & Heinle.

Nunan, D. (2003). *Practical English language teaching*. McGraw-Hill.

Nunan, D., & Carter, R. (2001). *The Cambridge guide to teaching English to speakers of other languages*. Cambridge University Press.

Pi-Chong, S. (1990). *The effectiveness of role-play activities in learning English as a foreign language by Chinese college students* University of San Francisco].

Pinter, A. (2006). *Teaching young language learners* (3rd ed.). Oxford University Press.

Pollard, A. (2008). *Reflective teaching: Evidence-informed professional practice*. Continuum.

Porter-Ladousse, G. (2004). *Role play*. Oxford University Press.

Richards, J. C. (1985). *Longman dictionary of applied linguistics*. Longman.

Richards, J. C. (1998). *Communicative language teaching today*. Cambridge University Press.

Richards, J. C. (2008). Growing up with TESOL. *English Teaching Forum*, 46(1), 2-11.

Rojas, M. A. (2018). The influence of implementing role-play as an educational technique on EFL speaking development. *Theory and Practice in Language*

- Studies*, 8(7), 726-732.
- Satyawan, V., & Yulia, Y. (2018). The use of animation video to teach English to junior high school students. *JELLT*, 2(2), 89-95.
- Scrivener, J. (2005). *Learning teaching*. Macmillan Publishers Ltd.
- Sherman, J. (2003). *Using authentic video in the language classroom*. Cambridge University Press.
- Siregar, A. (2021). Developing of teaching materials: Using animation media to learning English vocabulary for early childhood. *Indonesian Journal of Research and Education Review*, 1(1), 9-16.
- Surtikanti, M. (2019). Developing video based English textbook for elementary school students. *Journal of English Language Teaching and Islamic Integration*, 2(1), 101-112.
- Syafiq, A. (2021). Increasing speaking skill through YouTube video as English learning material during online learning in pandemic Covid-19. *Journal of English Language Studies*, 3(1), 50-55.
- Tompkins, P. K. (1998). The role playing and simulation. *The Internet TESL Journal* 4(8).
- Torky, S. (2006). *The effectiveness of a task-based instruction program in developing the English language speaking skills of secondary stage students Ain Shams University*].
- Tursunbaevna, N. (2022). Advantages of using videos in English lessons. *International Bulletin of Applied Science and Technology* 2(9), 8-12.
- Vanderkevent. (1990). *Teaching speaking and component of speaking*. Cambridge University Press.
- Widdowson, H. (2009). *Handbook of foreign language communication and learning*. Walter de Gruyter GmbH & Co.
- Yenny, R. (2014). Developing assessment for speaking. *Indonesian Journal of English Education*, 1(2), 199-210.
- กนกวรรณ ดอนกวนเจ้า. (2565). การพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิดีโอยูทูป. *Journal of Roi Kaesarn Academi* 7(9), 476-494.
- ณัฐชญา บุปผาชาติ. (2561). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับ

นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอเซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม มหาวิทยาลัยศิลปากร]

- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สุดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษ นำไปสู่การเรียนรู้ของผู้สอนยุคใหม่. อักษรเจริญทัศน์.
- ยุพิน บุญบันดล. (2560). การใช้วีดิโอภาษาอังกฤษจากยูทูบพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนอาชีวศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี. วารสารศิลปศาสตร์ปริทัศน์, 12(23), 1-9.
- รสสุคนธ์ โทอุบล. (2562). ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- รุ่งดาว จารุภูมิ. (2541). การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้กิจกรรมที่แตกต่างกัน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร. In: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ระดับชั้นมัธยมศึกษา. In.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2555). การวัดผลการศึกษา. ประสานการพิมพ์.
- สมฤดี คำภาษี. (2564). ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). หลักการสอน. โอเดียนสโตร์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
การตรวจคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์
2. ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน
3. ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
4. ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

ตารางที่ 13 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

Unit	Learning Outcome	Language Focus	Activities	ผู้เรียนชาย			ค่า IOC	แปลผล
				1	2	3		
Unit 1 Greeting & Introduction (2 periods)	- Students are able to role play about greeting and introduction.	- Greeting and making an introduction	- Watching video then listing phrases and sentences - Learning about “Greeting & Introduction” - Doing matching and gap-fill exercise - Practicing the conversations - Role playing	1	1	1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 13 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ (ต่อ)

Unit	Learning Outcome	Language Focus	Activities	ผู้เรียนชาย			ค่า IOC	แปลผล
				1	2	3		
Unit 2 At the restaurant (2 periods)	- Students are able to role play about being at the restaurant.	- Ordering foods - Taking orders - Asking for the bill	- Watching video then listing phrases and sentences - Learning about “At the restaurant” - Doing matching and gap-fill exercise - Practicing the conversations - Role playing	1	1	1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 13 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์ (ต่อ)

Unit	Learning Outcome	Language Focus	Activities	ผู้เรียนชาย			ค่า IOC	แปลผล
				1	2	3		
Unit 3 Sickness (2 periods)	- Students are able to role play about being sickness.	- Asking about symptoms - Describing an illness - Giving suggestions - Showing empathy	- Watching video then listing phrases and sentences - Learning about “Sickness” - Doing matching and gap-fill exercise - Practicing the conversations - Role playing	1	1	1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 14 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน

หน่วยการเรียนรู้	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
Greeting & Introduction	1	1	1	1	สอดคล้อง
At the restaurant	1	1	1	1	สอดคล้อง
Sickness	1	0	1	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

หัวข้อ	ระดับคะแนน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3		
การออกเสียง (Pronunciation)	5	1	1	1	1	สอดคล้อง
	4	1	1	1	1	สอดคล้อง
	3	1	1	1	1	สอดคล้อง
	2	1	1	1	1	สอดคล้อง
	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
คำศัพท์ (Vocabulary)	5	1	1	1	1	สอดคล้อง
	4	1	1	1	1	สอดคล้อง
	3	0	1	1	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (ต่อ)

หัวข้อ	ระดับคะแนน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3		
การออกเสียง (Pronunciation) (ต่อ)	2	0	1	1	0.67	สอดคล้อง
	1	1	0	1	0.67	สอดคล้อง
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	5	1	1	1	1	สอดคล้อง
	4	1	1	1	1	สอดคล้อง
	3	1	1	1	1	สอดคล้อง
	2	1	0	1	0.67	สอดคล้อง
	1	1	0	1	0.67	สอดคล้อง
ปฏิสัมพันธ์ ในการสนทนา (Interactive Communication)	5	1	1	1	1	สอดคล้อง
	4	1	1	1	1	สอดคล้อง
	3	1	1	1	1	สอดคล้อง
	2	1	1	1	1	สอดคล้อง
	1	1	1	1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 16 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

โครงสร้างเนื้อหา	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3		
1.ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
	2	1	1	1	1	สอดคล้อง
	3	1	1	1	1	สอดคล้อง
	4	1	1	1	1	สอดคล้อง
2.ด้านเนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน	5	1	0	1	0.67	สอดคล้อง
	6	0	1	1	0.67	สอดคล้อง
	7	1	1	1	1	สอดคล้อง
	8	1	1	0	0.67	สอดคล้อง
3.ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์	9	0	1	1	0.67	สอดคล้อง
	10	1	0	1	0.67	สอดคล้อง
	11	1	1	1	1	สอดคล้อง
	12	1	1	1	1	สอดคล้อง

Lesson Plan

Teacher: Papatthaya Orndang

Class: Vocational Certificate Students

Date planned to teach: TBA

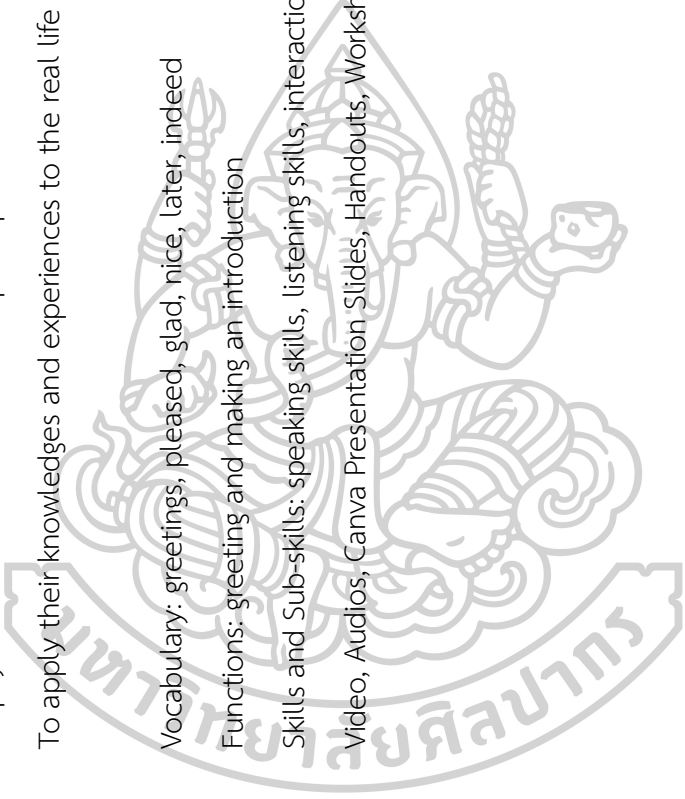
Unit 1: Greeting & Introduction

Subject: English Listening and Speaking

Time: 2 Hours.

Terminal Objective: To role play about greeting and introduction	
Enabling Objectives:	
Information/Motivation	-To watch unit 1 video then list phrases and sentences
Input/Control	-To know phrases and sentences about greeting and introduction -To discuss about how to create the conversations
Focus/Working	-To do the matching and gap-fill exercise then practice the conversations
Transfer/Application	-To role play about greeting and introduction

- Teacher's Personal Aim:** To encourage students to speak English in class
To answer students' questions
- Expected Behaviors:** To pay attention to the lesson and participate in activities
To apply their knowledges and experiences to the real life situations
- Language components:** Vocabulary: greetings, pleased, glad, nice, later, indeed
Functions: greeting and making an introduction
Skills and Sub-skills: speaking skills, listening skills, interaction skills
- Materials:** Video, Audios, Canva Presentation Slides, Handouts, Worksheets, Role Cards

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
Information/Motivation (10 mins) (1. ขั้นการมีส่วนร่วม)	<p>Activity: Watching video then listing phrases and sentences</p> <p>Instructions:</p> <ul style="list-style-type: none"> -T informs ss about the topic and activity. -T shows unit 1 video to Ss. -T asks Ss to list phrases and sentences from the video. (How are you doing? Nice to meet you. See you later.) -T asks Ss to share their lists to the class. <p>-T shows unit 1 video with subtitles to Ss.</p> <p>A. Expected response from Ss: Ss pay attention to the video and write their lists.</p> <p>B. Anticipated problem(s): Ss cannot write their lists due to the lack of listening skills.</p>	T-Ss, Ss-T, W	Video Canva Presentation Slides

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
Input/Control (30 mins) (2. ชั้นการเรียนรู้)	<p>Activity: Learning about “Greeting & Introduction”</p> <p>Instructions:</p> <ul style="list-style-type: none"> -T provides handouts to Ss. -T introduces phrases and sentences that necessary for greeting and introduction to Ss. -T asks Ss to practice pronunciation by listening to audios. -T shows the examples of conversations to Ss. <p>(Example)</p> <p>Alice: Good afternoon, Emma. Emma: Hi Alice. How are you? Alice: Very well indeed, I passed a science exam. How about you? Emma: So so. How was your weekend by the way?</p> <p>-T encourages Ss to ask questions and discuss how to create their own conversations.</p>	T-Ss, W	Handouts Canva Presentation Slides Audios

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
<p>Focus/Working (20 mins)</p> <p>(3. ชิ้นการฝึกใช้ภาษา)</p>	<p>Activity: Doing matching and gap-fill exercise, practicing the conversations</p> <p>Instructions:</p> <ul style="list-style-type: none"> -T provides worksheets to Ss. -T informs Ss to do matching and gap-fill exercise on their worksheets. -T asks Ss to get together in pairs and practice the conversations on the worksheets with their partners. -T encourages Ss to express their emotions and interact with partners. <div style="display: flex; justify-content: space-around;"> <div data-bbox="884 1124 1150 1615"> <p>Exercise 1: Match questions 1-7 with answers A-G.</p> <ol style="list-style-type: none"> Where are you from? Good morning, Tony. How have you been? How was your weekend? Steve! It's been so long! How have you been? How are you? Would you like to grab a coffee next week? May I introduce myself? I'm Stephen. <ol style="list-style-type: none"> Nice to meet you! I'm Peter. So so. Sure, I'd love to. I'm from Chicago. I know, Buddy! I haven't seen you in months. I've been traveling a lot lately. I've been working a lot. My weekend was average. Did you do anything fun? </div> <div data-bbox="884 640 1150 1104"> <p>Exercise 2: Complete the conversation with suitable sentences in the box. Then practice the conversation with partners.</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 10px;"> <p>How was your Weekend? How are you? See you then. Where should we go? I saw two movies.</p> </div> </div> </div>	<p>T-Ss, W</p>	<p>Worksheets</p>

- A. Expected response from Ss: Ss pay attention to their practice in order to speak fluently.
- B. Anticipated problem(s): -

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
Transfer/Application (50 mins) (4. ชั้นการแสดง) (4. ชั้นแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น)	<p>Activity: Role playing</p> <p>Instructions:</p> <ul style="list-style-type: none"> -T asks Ss to get together in pairs. -T randomly provides role cards to Ss. -T asks Ss to create their own conversations based on the information on their role cards. -T let Ss prepare and practice their role play. -T asks Ss to do the role play. -T leads the discussion to exchange opinions. 	Ss-Ss, T-Ss, Pw	Role Cards

Phase	Content	Class organization Interaction	Teaching aid
Wrap-up (10 mins)	-T reviews phrases and sentences about greeting and introduction. -T gives suggestions to Ss.	T-Ss, W	Canva Presentation Slides

After Teaching Notes

The Teaching outcome: _____

Problems: _____

Suggestion: : _____

Pre-Posttest

Instruction: In this speaking test, you need to work in pairs to perform the role play. You will randomly select 1 role card based on 3 topics (Greeting & Introduction, At the restaurant, and Sickness). After that, you will have 5 minutes to prepare the dialogue with the given information on the role card and then you will have 1 to 3 minutes to perform the role play.

Role Card 2

Tonkla

- My name is Tonkla.
- I'm a student.
- I'm fine. The weather is nice today.
- I want to know where Evan comes from.
- I want to do homework with Evan after class.

Greeting & Introduction

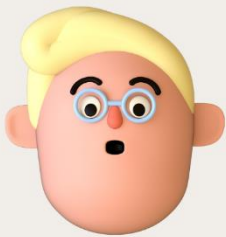
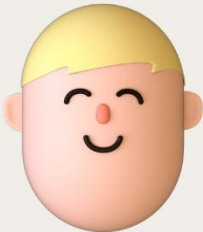
Role Card 2

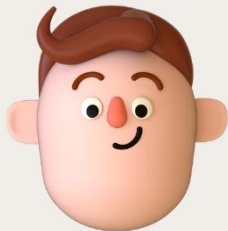

Evan

- My name is Evan.
- I'm an exchange student.
- I'm quite well.
- I'm from England.
- I think doing homework together is a very good idea.

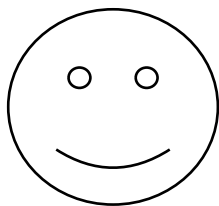
Greeting & Introduction

Role Card 6		Role Card 6	
 <p>Mateo</p> <ul style="list-style-type: none"> • My name is Mateo. • I made a reservation. • I'd like to order salmon spaghetti and lemonade. • I'll pay for this meal with cash. <p>At the restaurant</p>	 <p>Waiter</p> <ul style="list-style-type: none"> • I am a waiter. • I need to ask about the reservation. • I have to take the orders. • I need to ask about the payment. <p>At the restaurant</p>		

Role Card 11		Role Card 11	
 <p>Cooper</p> <ul style="list-style-type: none"> • My name is Cooper. • I'm not well. • I keep going to the toilet and I want to vomit. • I didn't go to the hospital. <p>Sickness</p>	 <p>Rose</p> <ul style="list-style-type: none"> • My name is Rose • My friend is sick. • I want to know about his symptom. • I think he has food poisoning. He should drink more water. <p>Sickness</p>		

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน
โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

คำชี้แจง: แบบประเมินความพึงพอใจฉบับนี้มีจำนวน 2 ตอน ได้แก่
ตอนที่ 1 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์
ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับความพึงพอใจของผู้เรียนตามรายการ
ประเมินที่กำหนดให้ โดยแบ่งเกณฑ์การประเมินออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	พึงพอใจมาก
ระดับ 3	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน					
1. กิจกรรมก่อนการสอน ช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจและ ความสนใจให้นักเรียน					
2. กิจกรรมระหว่างการสอน ช่วยให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เนื้อหาสาระในแต่ละบท ที่เหมาะสม					
3. กิจกรรมหลังการสอน ช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียน ในการใช้ภาษาอังกฤษ					
4. กระบวนการจัดการเรียน การสอน ส่งเสริมความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน					
ด้านเนื้อหาสาระของการจัดการเรียนการสอน					
5. ลำดับเนื้อหาที่มีความเหมาะสม					
6. การจัดการเรียนการสอนมี เนื้อหาที่เหมาะสม					
7. การจัดการเรียนการสอนมี เนื้อหาที่ตรงความสนใจของ นักเรียน					
8. เนื้อหาสาระของการจัดการเรียน การสอน ส่งเสริมความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์					
9. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมสมมติและวีดิทัศน์ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้					
10. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมสมมติและวีดิทัศน์ ส่งเสริมความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน					
11. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมสมมติและวีดิทัศน์ ส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้					
12. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมสมมติและวีดิทัศน์ ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ANIMATED VIDEOS

PHRASES AND SENTENCES

Nice to meet you

How are you doing?

Good afternoon

How was your weekend?

Good bye

See you later

EXAMPLE 2

Maya: Good afternoon. We'd like a table for two, please.

Waitress: Do you have a reservation?

Grace: No, we don't.

Waitress: One moment, please. How about this table?

Maya: This is just fine. Thank you.

Waitress: Would you like to order now?

Grace: Yes, we'd like to start with appetizer, garlic bread and salad.

Waitress: What would you like for the main course?

Maya: I'll take chicken spaghetti, please.

Grace: I'll take salmon spaghetti, please.

Waitress: Would you like something to drink?

Maya: I'd like to have a cup of tea.

Grace: I'd like to have a cup of coffee.

Waitress: Can I get you anything else?

Grace: That's all. Thank you.

I do not sleep well.

ฉันนอนไม่ค่อยหลับ

I've been feeling depressed.

ฉันรู้สึกหดหู่ใจ

I think I've got _____.

ฉันคิดว่าฉันเป็น _____

I've been like this for several days.

ฉันเป็นแบบนี้มาหลายวันแล้ว

That sounds terrible.

นั่นฟังดูแย่มากเลย

Did you see any doctors?

คุณได้ไปพบแพทย์มาไหม

You should take some pills.

คุณควรทานยา

You should get tested for COVID-19.

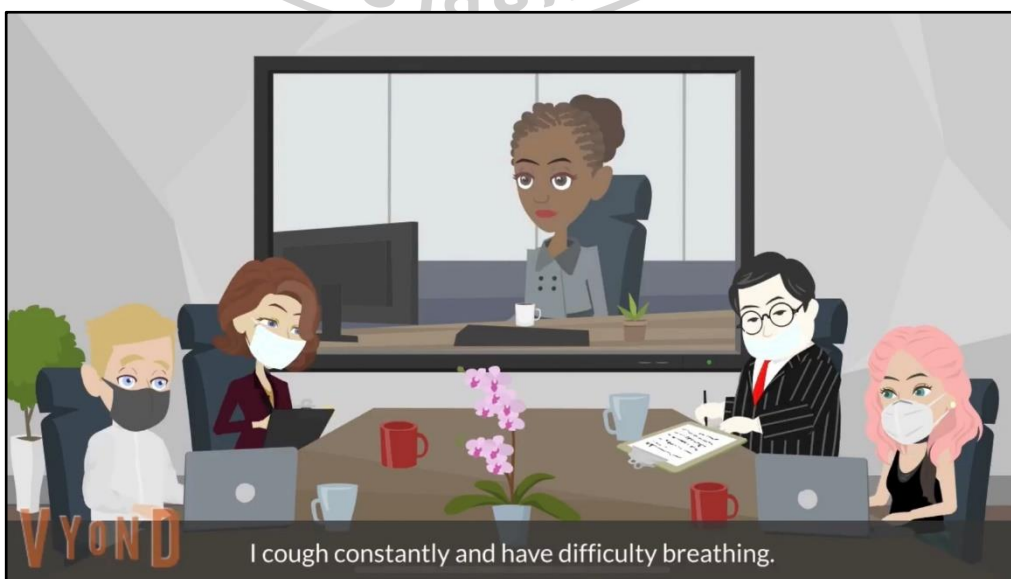
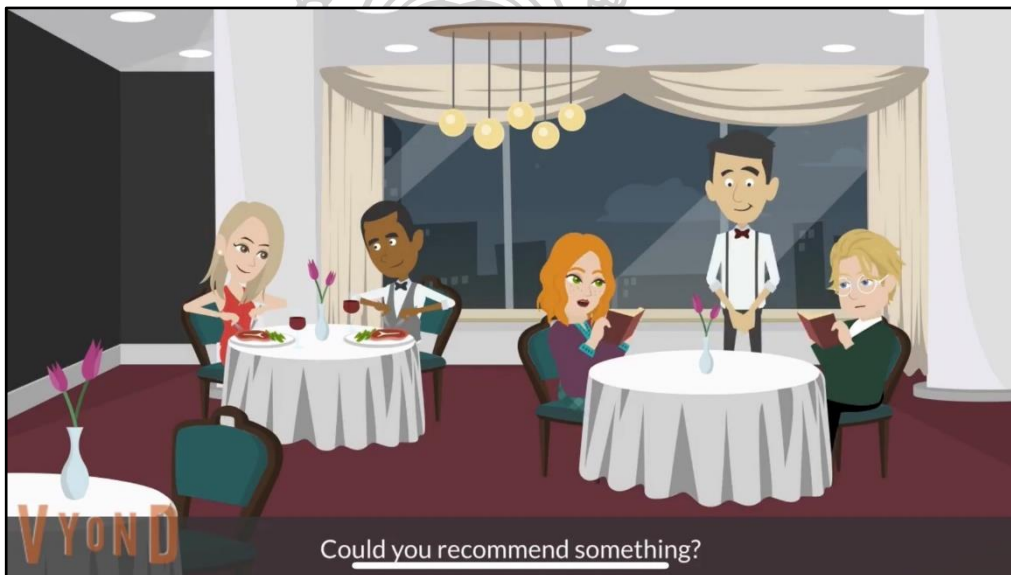
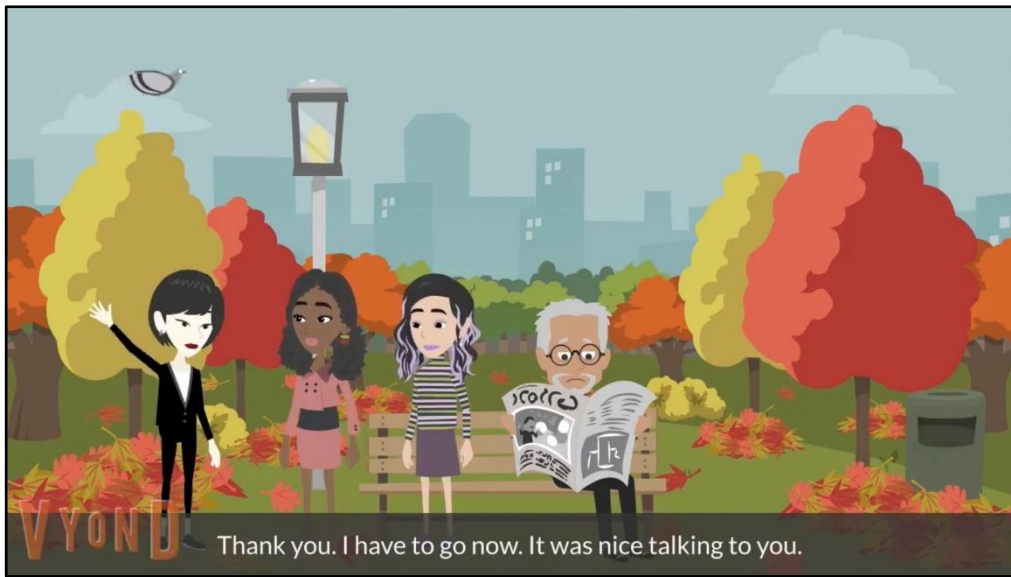
คุณควรตรวจโควิด

I hope you feel better soon.

ฉันหวังว่าคุณจะดีขึ้นเร็วๆนะ

Get well soon.

หายไวๆนะ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ปัทมา อ่อนแดง
วัน เดือน ปี เกิด	30 พฤษภาคม 2540
สถานที่เกิด	ลพบุรี
วุฒิการศึกษา	ระดับปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ที่อยู่ปัจจุบัน	220/5 หมู่ 3 ตำบลไร่ใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี 72000

